

Hlasatel byl založen
1. května 1891

Second Class Postage Paid at Berwyn, Illinois

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen 1891

1891 - 1994
103
YEARS OF
PUBLISHING

USPS 002670 • VOL. CII

STŘEDA 8. ČERVNA - ČÍSLO 5 - WEDNESDAY JUNE 8, 1994

Dnešní cena \$1.00

Bude žehnat?

Dr. Bohumil Koblíha

Nevyhlášené vládní pražské Lidové noviny přinesly na své poslední straně fotografii z instalování sochy Panny Marie z Lisle tak jak se událo první květnovou sobotu tohoto roku. Text pod obrázkem je velmi instruktivní: "Socha Panny Marie 'z exilu' byla v sobotu instalována v klášterních zahradách na Strahově nad Prahou. Při té příležitosti uspořádali katoličtí věřící mariánskou pout'. Sochu pořídili v roce 1954 Češi v zahraničí s úmyslem umístit ji v budoucnosti ve svobodné Praze. Svaz českých katolíků v USA předal strahovským premonstrátům sochu Panny Marie minulý rok". Tolik text pod fotografií.

Odhlédnouce od neinformovanosti redaktora LN, který přisuzuje zásluhu za "pořízení" Čechům, když kde kdo ví, že skvělý čin obnovy Immaculaty byl iniciativou a dílem věřících Čechoslováků v třetím exilu, si všimněme:

1) ani slovíčko o tom, že socha je náhradou za Immaculatu zničenou i se sloupem na Staroměstském náměstí 3. listopadu 1918 pokrokáři a komunisty, a že byla cílevědomě určena pro obnovený sloup;

2) Všimněme si redaktorových slov, že socha prý byla pro "svobodnou
Pokrač. na str. 4

Zmrtvýchvstání Marxe

Zdzislaw Rurarz
Washington Inquirer, 6. května 1994

Jude Wanniski psal ve Washington Post z 24. dubna "hřejivě" o Karlu Marxovi ("A Marx Brother of the Right").

Autor se snažil si představit, jak by Marx reagoval na život v současném světě, obzvláště ve Spojených státech. Výsledek byl, že Marxova reakce by byla asi taková, jakou bychom mohli očekávat od vzdělané osoby s ostrým důvtipem. Jinými slovy, Wanniski rehabilitoval Marxe tím, že se snažil ukázat, že to, za co je obviňován, bylo fakticky chybou někoho jiného.

Wanniski má ve skutečnosti většinou pravdu. Otázka je, zdali bychom měli schválit nebo zamítnout jeho názory. Jeho spisy, kdyby byly všechny zveřejněny, by tvořily čtyřicet tlustých svazků. Ale pouze 11 jich bylo uveřejněno v původním znění, 18 bylo "upraveno" všemi možnými způsoby podle toho, kde a kdy byly vydány a dalších 11 ještě nebylo uveřejněno. Jinými slovy, pouze jedna čtvrtina Marxových názorů je známa, zatímco zbytek je buď znám špatně nebo není vůbec znám.

A co víc, Marx nechal svou práci neskončenou, a toho si byl vědom.
pokračování na str. 5

KONTINUITA MOCI

Ataman

Polistopadoví mocní si zvykli na moc, a je nejvyšší čas, kontinuitu nešťastného vládnutí ukončit volbami. Čím dřív, tím lépe. Jinak si "zajetí" vládců budou s námi po volbách dělat opět co chtějí. V nejlepším případě vystřídají bezohledný a pro ně pohodlný systém věčného nezájmu a nezodpovědnosti za cokoliv, taktikou zvanou "cukr a bič", což je ponižující dresura, vhodná pro krotitele v cirkusu, tedy pro zvěř, nikoliv pro národ. Musíme se odhodlat vyrvat jim z rukou "cukr a bič" a zeptat se jich, jestli by si to pro změnu nechtěli zkusit v roli dresírovaných, včetně platů a životní úrovně, o níž se tolik zasloužili.

Čím více se vladaři během minulých let dopouštěli hrdelních a vlastizrádných zločinů, kupříkladu nehájení celistvosti státu a globálního ožebračování jeho zbytku i občanů, tím víc pro zaretušování těchto i dalších protiprávních a protilidských ohavností křičeli, a napomínali usouzené lidi, aby uložené břemeno mlčky nesli (pro jejich slávu v zahraničí), nechtějí-li trvale zůstat na dně, kam nás záměrně zavedli. A
Pokrač. na str. 4

John Eisenhower (vlevo), syn prezidenta a generála Dwighta D. Eisenhowera, dával znamení druhé světové války "V" (victory - vítězství) minulou neděli při odhalování památníku jeho otce v Bayeux v Normandii.

Pravda je však velmi žiadúca!

Svedectvo človeka s prezidentskou výnimkou
od Dr. Jozefa Tisu

Že pravda je na strane Dr. Tisu, dosvedčuje aj pre mnohých ťažko uveriteľný fakt, že v hlavnom mesta Izraela, v jednom parku Jeruzalema, postavili s plným schválením izraelskej vlády památník na počesť Dr. Tisu ako prejav vďaky za záchranu životov 28,000 židov. Je nepochopiteľné, že aj tento dôkaz o šľachatnom postoji Dr. Tisu k slovenským židom nie je pre niektorých našich publicistov dostatočným dôkazom ušľachtilosti, lásky a súcitného vzťahu Dr. Tisu ku každému človeku v núdzi.

Nemôžeme od všetkých Slovákov očakávať chválospevy na Slovenský štát, ale čo sme my za národ, keď Dr. Tisu mnohí z nás prirovnávajú k hitlerovcom, ktorí vedome nivočili a vraždili nielen židov, ale všetkých, ktorí nesúhlasili so svetovládnym programom nacistického Nemecka. Ako dôkaz protihitlerovského zmýšľania považujú mnohí neprajníci prezidenta Dr. Tisu skutočnosť, že deň po víťazstve nemeckého vojska nad Sloven-
Pokračování na str. 5

Tisk, svoboda, hlas lidu a monopoly

František Růžička

Jak krásně jdou ta slova za sebou a jak je možné z každého z nich vykřesat ohnivou myšlenku ryzí morálky, vycházející ze zásad novinářské etiky bývalé zločinecké organizace a myšlení venkovského lidu, založeného na regionální tradici revolučního husitského hnutí. Inu, není se co divit, vždyť jsme v "jihočesku" a ona slova nebyla posbírána nikde jinde, než z okrajových sloupků Jihočeských listů (20. 22. a 27. apríla).

Jak krásně se nechá žonglovat se zásadou, že cenzura je nepřipustná. Tak nějak to připomíná stejně klaunovskou ekvilibristiku, když poslance kandidujícího za KSČM začneme pojednou označovat jako nezávislého. Ano, zde je jádro morálky, na kterou tak rádi ukazujete, soudruzi! Nesvoboda tisku vskutku nespočívá v tom, že to či ono bylo odmítnuto otisknout. Podstatné je - kým to bylo odmítnuto a doslova amorální je, vylouvat se přitom na nedostatek místa, či "žaludky" čtenářů. Stejně tak se celá desetiletí naše vedoucí strana schovávala za myšlení dělnického lidu a proletariátu celého světa. Hřebíkem uhozeným přímo na hlavu je odvaha nazývat slušnými lidmi příslušníky zločinecké organizace ve smyslu zákona č. 198/93 Sb.

Otázku nejčtenějšího periodika by snad renomovaný novinář ani neměl otvírat. Pokud si vzpomínám, byla Jihočeská pravda od roku 1945 budována na zásadách pevné ideové jednoty. A tu se díky nestrannickému uvědomění podařilo vládě národního porozumění nejen uchovat, ale ještě posílit. Takže není jiného tisku, který by mohl být čtenější. Ono totiž záleží nikoliv na teoretické možnosti, ale na faktické moci. A ta je, jak víme, v tržním hospodářství výhradně v penězích. A ty se nikomu po listopadu 89 neznárodnily. Ke škodě čtenářů.

A tak se nedivme, že monopol existuje i v této podobě, i když to

vláda panu Bělehrádkovi důrazně vymlouvá. To je ale stejné jako se Škodovkou. Také není monopol. Vždyť jsou autáků plné bazary. A nedivme se ani "HLASU LIDU", který je varovným. Obyčejní lidé se opravdu přestávají vyjadřovat, začali se uzavírat do sebe, rovnají se do šedivé řady mlčících a radují se z ideálů Jihočeské pravdy. Jako po roce 1945.

Z tohoto pohledu je pak naprosto zbytečné zabývat se dalším okrajovým sloupkem nazvaným "Bude konkurence?" Nebude! Symbióza let 1945-1968-1989 zůstává nenarušena.

A kdyby to náhodou někdo nechápal, tak napovězme, že oni se totiž znovu bojí komunistů. Těch "pravých" a na "pravých místech". Třebaže již nemají rudé legitimace.

■ BERLÍN, Německo

V Německu nikdo veřejně nevzpomínal D-Day. Ale noviny a televize dávaly těžkou dávku bolestné historie, a německý biskup navštívil Normandii na znamení smíření.

Biskup Karl Lehman, předseda konference římsko-katolických biskupů Německa, přednesl hojivé kázání v Caen při společné francouzsko-německé mši v okrese, těžce poškozeném během invaze v r. 1944.

Lehman chválil spojenecké vojáky, kteří položili své životy za "osvobození Evropy od barbarské tyranie."

Ale "zoufalství německých vojáků v Normandii, z nichž mnozí již mysleli, že válka je ztracena, by nemělo být zapomenuto," řekl biskup.

Kancléř Helmut Kohl nebyl pozván do Normandie. Znovu tvrdil, že vzpomínková oslava D-Day, začátku porážky Hitlerovy tisícileté říše, není místo pro německého státníka. Znovu popřel zprávy, že chtěl být pozván na vzpomínkové oslavy.

Ale Kohl dostal pozvání pro německé vojáky, aby se zúčastnili pochodu 14. července v Paříži na francouzský Den Bastily; je to první poválečné pozvání, které zdůrazňuje jeho přání užších vztahů mezi Francií a Německem.

Německé sdělovací prostředky měly spoustu článků a programů o invazi. Mnohé z článků, jako série o dvou částech ve Spiegel News

Matka drží svého 13měsíčního synka ve vesnici Panour v Indonésii po několika vlnách přílivu, který usmrtil minulý pátek 192 osob.

magazine, se soustředí na Hitlerovy hrubé omyly jako vojenského vůdce, který se snažil odrazit invazi, jež stála Německo půl milionu mrtvých a v deseti měsících zatlačila Wehrmacht zpět skoro k vlastním hranicím Německa.

■ KABUGA, Rwanda

Farmář Samuel Karemara zabil tři přátele z kmene Tutsi, protože mu to nařídil starosta kmene Hutu. Ted' uvězněn rebely Tutsi, lituje, že to udělal.

"Zabil jsem tři, jednoho muže a dvě ženy, velkou holí. Byli to moji sousedé. Dobře jsem je znal," řekl Karemara, 41-letý farmář z Kibongo.

Karemara je jeden z 22 zajatých mile Inerhamwe. (Ti, kteří bojují společně) Z většinového kmene Hutu, kteří jsou obviňováni z většiny masakrů, v nichž zahynulo nejméně 200,000 Rwand'ů, hlavně z kmene Tutsi, ve dvou měsících.

Prezident Juvenal Habyarimana vedl v National Republican Movement for Development and Democracy (MRND), ale on a prezident Burundi byli zabiti v nevysvětlitelném pádu letadla. Po jejich smrti následovala kampaň zabíjení, která zanechala sotva nějaká obydlí nedotčená v této zemi ve střední Africe.

Committee for the Defense of the Republic (CDR) je strana extrémistů kmene Hutu, která chtěla vyhladit kmen Tutsi v počtu 9 až 14% ze sedmi milionů obyvatel Rwandy.

Karemera byl chycen před měsícem vlasteneckou frontou rebelů Rwandy (RPF) a od té doby je ve vězení rebelů v opuštěném domě s 21 jinými, z nichž dvě jsou ženy. Juliana Mukanyarwaye, 38, řekla, že zabila raněného chlapce kmene Tutsi holí s hřebíky, protože vojáci řekli, aby ho dotloukla v den, kdy přišli rebelové.

■ DALLAS, Texas

V prvních třech měsících po schválení obchodní úmluvy NAFTA, vzrostl obchod mezi Mexikem a Spojenými státy na rekordní úroveň.

Ale dovoz z Mexika stoupal mnohem rychleji než vývoz, takže obchodní přebytek Spojených států s Mexikem klesl v prvním čtvrtletí na polovinu.

Nerovnost obchodu mezi Spojenými státy a Mexikem přiosťčila antagonismus mezi organizovaným dělnictvem, které bylo proti úmluvě, a vůdci obchodu a ve vládě, kteří říkali, že NAFTA (North American Free Trade Agreement) by vytvořila více pracovních příležitostí tím, že by udělala Mexiko velkým trhem pro americké výrobky. Úmluva vešla v platnost 1. ledna 1994.

Obě strany souhlasí, že jedno čtvrtletí není dost, aby určilo tendenci, a že je nesnadné rozlišit účinky úmluvy od jiných příčin vzrůstajícího obchodu mezi oběma zeměmi. Mnoho zásek v prvním čtvrtletí bylo výsledkem listopadových plánů, kdy NAFTA ještě nebyla v platnosti.

Czechoslovak Daily Herald

DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935
Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (in US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$ 30.00	\$20.00	3 months \$ 35.00	\$25.00
6 months \$ 55.00	\$33.00	6 months \$ 60.00	\$38.00
12 months \$100.00	\$60.00	12 months \$120.00	\$75.00

OVERSEAS in US Dollars	
3 months \$ 50.00	\$30.00
6 months \$ 90.00	\$50.00
12 months \$170.00	\$85.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články ztotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zasláné články. Zasláné rukopisy se nevracejí. Za směnu adresy účtujeme \$3.00.

Walter Williams
Conservative Chronicle, 25. května 1994

Byli byste odsoudili německého občana v letech 40tých za nedodržování nacistických zákonů proti ukrývání a poskytování přístřeší židům? A co jihoafričtí podnikatelé, kteří najímali černé dělníky na určité práce a tak porušovali zákony země o "apartheidu"? Byl byste volal po zatčení bílých před občanskou válkou, kteří porušovali zákony o uprchlých otrocích pomáháním těmto otrokům? "O.K. Williamsi," řeknete, "odpověď je ne! Ale proč se ptáte?" - To je snadné. Nemorální zákony nejsou hodny dodržování. Francouzský filozof Frederic Bastiat řekl, "Když zákon a morálka si navzájem odporují, občan má krutou alternativu - buďto musí ztratit smysl pro morálku nebo ztratit respekt pro zákon." Slepá poslušnost nemorálních zákonů je sama nemorální.

Ne každá konstituce je tak hluboce morální jako je naše. Ale naše konstituce je obléhána nemorálním kongresem, s pomocí nevěrného Nejvyššího soudu. Ústava je zcela jasná ohledně poměru mezi lidmi, státem a federální vládou. Desátý dodatek praví: "Moc, nedelegovaná ústavou Spojeným státům, ani ústavou nezakázaná státům, je rezervována pro státy nebo pro lid."

Přes ta jasná, nedvojazyčná slova, státy a místní soudy mohou málo dělat bez federálního povolení. Kromě toho čelí stovkám nákladných federálních mandátů (nařízení) od splnění požadavků zákona o neschopných - Americans with Disabilities Act - po nařízení Environmental Protection Agency abychom odstranili azbest. Nejen že mnohé federální mandáty málo slouží užitečným účelům, ale také nejsou financovány, a dohánějí jinak fiskálně opatrné státy, města a obce do úpadku.

Naštěstí někteří Američané se ozývají proti těžké ruce Washingtonu. Zákonnodárci státu Colorado, Charles Duke a Jim Roberts, navrhli House Joint Resolution 94. Byla schválena oběma komorami, a teď čeká na podpis guvernéra. Tato rezoluce, teď HR 1035, zčásti zní: "... Rozsah moci, definovaný 10. Dodatkem znamená, že federální vládu vytvořily státy speciálně proto, aby byla jednatelem států... Jelikož Nejvyšší soud rozhodl v případě New York vs. Spojené státy (N.Y. proti U.S.) v r. 1992, že kongres nesmí prostě komandovat legislativní a regulační procesy států. Rozhodnuto, že stát Colorado si tímto dělá nárok na svrchovanost, podle Desátého dodatku (a) federální vládě jako našemu zástupci se tímto dává na vědomí, že má přestat vydávat mandáty, které jsou mimo rozsah její autority podle Desátého dodatku ke Konstituci Spojených států."

Podobný návrh napsalo a předložilo k schválení 17 jiných států.

Předpokládejme, že kongres ignoruje rezoluci státu Colorado a občanů jiných států, kteří udělají podobné rozhodnutí, měli by tito občané zůstat

■ AMFREVILLE, Francie

Po padesáti letech ti, kteří přežili D-Day a druhou světovou válku, se vrátili do Francie. Tehdy mladí hoši - teď již starými pány - 41 jich vyskočilo z amerických letadel k počtě těch, kteří zemřeli v Normandii v červnu 1944.

Jeden takový veterán, Earl W. Draper z Floridy měl potíže po skoku - lana jeho padáku se zapletla. Musel použít rezervního padáku, který se nedal dobře řídit, a přistál s ním příliš prudce, takže si poranil záda a musel být převezen do nemocnice. Mluví za armádu řekl, že za války seskočil padákem víc než čtyřicetkrát, ale myslí, že toto asi bude jeho poslední skok.

Ostatních 40 veteránů přistálo bez nehody, ale některé vítr zavál míle z určené cesty. Nejstarší veterán, René Dussaq z Kalifornie, se ztratil daleko od pásma k přistání, až ho konečně našli francouzští hasiči po dvou hodinách.

Blízko Caen ve východní Normandii, 1,000 britských a francouzských vojáků provedlo spuštění padáky jako v r. 1944 za přítomnosti prince Charlese, dědice britského trůnu.

Prezident Clinton, který dorazil do Normandie v neděli na letadlové lodi George Washington z Anglie, vedl vzpomínkový program v pondělí. Navštívil tři americká místa invaze: Pointe du Hoc,

ZPRÁVY

Utah Beach a Omaha Beach. V Omaha Beach se měl připojit k francouzskému prezidentu Francois Mitterandovi a britské královně Elizabeth II. a k dvanácti jiným hlavám států nebo vlád při mezinárodní pamětní oslavě.

■ AUGUSTA, Maine

Dvanáctiletá Vicki Van Meter se chce stát nejmladší pilotkou, která přeletí Atlantický oceán ve stopách Amelie Earhart.

Ačkoliv není dost stará, aby řídila auto, Vicki odstartovala ze státního letiště v Augusta, kroužila nad asi dvěma sty "wellwishers" na letišti, a "zamávala" křídly, než se dala na cestu na první zastávku v Newfoundlandu v Kanadě. Její instruktor je s ní v letadle, protože je příliš mladá na to, aby letěla sama.

Po Kanadě Van Meterová má v plánu zastavit v Greenlandu a na Islandě, než doletí do Skotska v úterý večer. Také jsou plánovány zastávky v Anglii, ve Francii, v Belgii a v Německu.

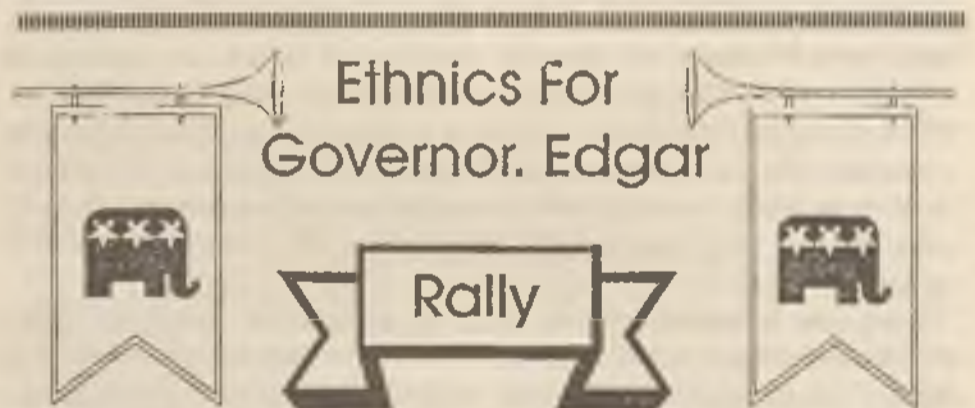
Mladá pilotka letěla vloni v září z Augusta, Maine do San Diega, a tato cesta z ní udělala nejmladší "ženu", která přeletěla kontinent.

70-letý veterán Earl Draper, ačkoliv se v neděli poranil v Normandii při svém skoku padákem, ukazuje odvahu máváním těm, kteří mu přáli štěstí.

sedět a fňukat? "Ne!" říká Williams. Nejdříve by měli občané podepsat petice, informující jejich státní a místní zvolené představitele, že plně podporují požadavek, aby kongres dodržoval 10. Dodatek. Pak by státy měly dát kongresu příležitost, aby jednal správně oznámením, že státy nebudou poslouchat další nařízení. Kdyby kongres setrval, státy by měly zavolat Národní stráž - National Guard - a soukromí občané by se měli zorganizovat v milice, (občanské vojsko), které by daly výpověď k vystěhování federálním agenturám ve svých státech, žalující je pro zodpovědnost za porušení 10. Dodatku.

Řekněte, "Williamsi, to je dost radikální; počkejme chvíli a uvidíme, jestli se s nimi dá nejdříve rozumně mluvit." Já bych řekl, že s většinou kongresmanů se nedá argumentovat, a je důležitější uvažovat o jednání dříve než kongres skončí svou agendu a odzbrojí nás oslabením naší ochrany podle Druhého dodatku.

Illinois Republican State Convention

Saturday, June 11th, 2:15 p.m.

Hyatt Regency Chicago

Grand Ball Room

151 E. Wacker (East of Michigan)

Everyone Welcome

Bring Friends!!!

For Info-(312)372-9090

tam nás drží na hraně bytí a živoření, z níž je blizoučko k bídě, jakou jsme v tomto století nepoznali. A právě do ní nás budou moci obratem své vladařské ruky dostat, jestli jim při volbách nepotvrdíme jejich nepostradatelnost u vesel diktátorské moci. — Mají veškerou moc, a prostřednictvím ochočené koalice ještě něco víc, a budou se snažit uložit do státního a hospodářského mechanismu na dálku ovládané bomby pro případ volebního neúspěchu. S tím musíme počítat. Povahu na to mají. — A i kdyby jim to úřednický aparát překazil, zastoupí jej síla, která má obsazené strategické body zde i v mezinárodních orgánech, odkud jsou k nám vháněny ohlupující plyny o genialitě jimi dosazených špiček. Koupných i s chlupy! A co horšího, špiček, které již nemají cestu zpět do řad národa, a musí stále vpřed do nadnárodního vzduchoprázdna. V této fázi to značí vtlačit národ a stát jak možno nejhlouběji do chomoutu závislosti. Tak daleko, že i naše cesta se stane - jak s oblibou říkávají - nezvratnou.

O svém, dolary fedrovaném, vítězství jsou už teď přesvědčeni. Ostatně v jejich závislostní situaci není jiného východiska. Ani národ nemá jiné východisko: Musí je volbami dostat od moci! A to komplet, stranicky i personálně: Jejich vládu, parlament, i "strano-vládní" exponenty všude v obcích a městech. — Stojí-li národ v početně báječné převaze vůči zmíněným exponentům, neměly by volby dopadnout pro lid špatně. Zvláště když si voliči uvědomí, že i při částečném ponechání oněch - v podstatě neokomunistických - exponentů na dosavadních místech, nebudou se věci vyvíjet jinak, než podle dřívějšího scénáře. Mimo to usurpátoři moci mají záchovnou vlastnost shlukovat se i po rozprášení. Předvedli to po listopadu 1989! Čili: Nikdo z dnešních mocipánů na kterékoli úrovni, centrální nebo obecní, nesmí zůstat u pák a páček řízení. Jinak nás velmi rychle a ještě hlouběji zavedou do bezvýchodné situace. Co by nám předvedli potom, není těžké si představit. Český národ má "na ty konce" své vzpomínky.

Nevybízím k "vraždění neviňátek". Jednak se o žádná neviňátka věru nejedná (naopak!!!), jednak svobodné rozhodování ve volbách není vraždou nehledě k tomu, že tísněným občanům vystaveným televizní provlášné palbě, nic jiného nezbyvá. — A že bychom my, obyčejní, mohli řídit stát, to nám v negativu dokázali právě oni, polistopadoví páni: K opuštěným vládním funkcím hbitě naskákali jako veverka rovnou z pivnic, estrádních prken a z bolševických rezerv, aniž měli o vládnutí představy, osobní předpoklady a kvalifikaci. Tím se současně stali nemravným příkladem, jakoby k řízení státu stačilo mít jen dravou chuť, ale už ne zkušenosti, charakter a odbornost.

Ti, jimi neslušné přeskočení, potření, pomluvení a přes všechny předpoklady, včetně bojovných, nerealizování, mají nyní - naposledy - právo i povinnost požádat lid, aby je volebním hlasem povolal do veřejných funkcí. A aby po individuálním přezkoumání legitimacy, je pověřil řízením tohoto státu, a to nejen za účelem smytí pohany za kašparovské a hanebné chování dosazených špiček, ale hlavně za účelem rázného ukončení zaprodanosti českého státu cizím zájmům. Pak automaticky přestane nápadný a kalný příval kupčikovských cen a vyznamenání za zrazování, jakož i za úspěšné spoutání inteligentního národa. Vždyť právě to nešlo normální Evropě na rozum, a bylo to pokládáno za černý zázrak, přivoděný tvůrci, kterých bychom se měli co nejdříve zbavit.

Zachovat kontinuitu jejich moci je nebezpečné právě tak, jako přítomnost dravce, který ochutnal lidské krve. Bude lačnit po další, a žádnou domluvou nelze jeho chuť zahnat a namlsaného převychovat. — Zrovna dnes jsem byl nucen vyslechnout v trafice úvahu jednoho z dravčích přívrženců o tom, jaký blbec je ten Petr Cibulka, který předchozí večer "diskutoval" v televizi s jedním "slušným politikem" (do jemu zakázané televize byl spíš vlákán ke společenské popravě, než se nekonala). Bylo to po soudním přelíčení o urážce Václava Havla výrokem o praseti a hovadu. Rozhořčený draveček navrhoval pro neurvalého Cibulku blázinec (to známel), a chválil toho "slušného politika", který měl za úkol představovat světlo pro zvýraznění Cibulkova stínu. Nikoliv z Cibulky, šéfredaktora Havlem napadaných Necenzurovaných novin, nýbrž z toho "slušného" politika mi bylo špatně. Je z líně, z níž se u nás v tomto století rekrutovali v kritických chvílích pomahači rudých. Nepomohlo jim to, a skončili mnozí vedle nás v kriminále. — což byla pro ně čest, a pro nás ve většině případů pohana. Když nyní nemohou posluhovat rudým, posluhují pravým, a svatě Jany Křtitele nabádají, aby ve jménu tolerance činili totéž. Slovy jakoby chtěli "jít vládě po krku", ale už se nedočkavostí třesou na spolupráci s ní. Je současnou českou tragedií, že — bez naší přítomnosti na televizní obrazovce - tuto nuanci mezi slušností a kolaborací nemusí voliči správně odhadnout, a volebním vítězem by pak bylo to, co je dnes, jenže v narůžovělém tričku.

O to víc je naší povinností opakovaně "otrávovat" voliče pravdou o nutnosti, utnout moci její kontinuitu, být v narůžovělém dresu. To právo si musíme "do-volit". Třeba i za pomoci statisíců voličů Sládka. — Svatě pohoršení budou jistě tak hodní, a přivedou názorové, prý i

naivní a slepé, opovážlivce na správnou cestu, a vyvrátí jim bludy, jež v dobré víře formulují takto: Nevidíme špatnost v podpoře Sládka třeba v tom, že tato vláda by měla jít od válu. Souhlasíme s ním dokonce i v tom, že dnes je pátek, jestliže ten pátek opravdu je. Neposkrvnění fundamentalisté na to obvykle vybafnou: No jo, ale víte vy, co všechno je za tím?! A víte, co ten Sládek bude vyvádět potom?! -Vzájemně se potírající vlastence nemíním v hádce rušit, a sám pro sebe si říkám, že přece v jisté situaci jsou věci, a blaho národa a státu mezi ně patří, pro jejichž záchranu jsem ochoten (až po tu cílovou hranici) jít souběžně i s takřka "vlasovsky ostrakisovanou osobou". Od té čáry, pokud se ukáže pravdivým "to pozadí", bude moje souběžnost končit. O tom mohu každého ujistit. Kdo mě zná, ujištění nepotřebuje.

Když pozoruji rozbouřenost názorů na správný a účinný postup proti vládnímu všemocnému zlu, přestávám být optimistou v naději, že volbami usekneme jeho kontinuitu. Dnešní scestné poznámky o čistém Cibulkovi, a chvála "mírného politika", mě posadily na tvrdou zem, jejíž kompaktnost si netroufám slovně analyzovat. To umí Cibulka... — Pro lid dobré vůle, které jsem nepřesvědčil, přesto vysílám naléhavou prosbu o správný volební výběr a akční jednotu. To by snad pro trosky státu, a hlouček opět zrazovaných Čechů v moři Evropy, udělat mohli a měli. Manifestační a účinné způsoby volby-nevolby si národ, který nemá svou televizi, rozhlas ani noviny, jistě najde. Nová vláda by mu to neměla nikdy zapomenout. A kdyby, je zde ještě mechanismus "položení se na koleje"...

Kontinuita moci je pro národ uspávající, pro vladaře povzbuzující a zatvrzující. Vůči všem!! Potvrdí-li národ tuhle kontinuitu, předem v duchu slyším, jak bude pochválen. Mezi kopanci i pochválen. — Na podzim roku 1956 jsem byl zrovna v Leopoldově, když strachem podělaní bachaři a vládní diktátoři mlčící národ pochválili za to, že při maďarských událostech zachoval klid, a úlevně si povzdechli, "jak je náš národ dobrý". Brr....

At' se tedy tentýž národ (zmenšený o Slováky) těší, jak opět dostane pochvalu a k důchodům stovku navíc. Vladaři a podnikatelé "o něco více", a zahraniční dirigenti obdrží tím cenné potvrzení, že Češi chtějí dál žít ze zoubu v korýtku, a že volně létat je vlastně zbytečná námaha. — V tom případě bude i umírání lehčí a radostnější...

Jenomže český národ chce žít mimo klec, bez zoubu z korýtky, skromně a svobodně, v čele s ústavními orgány, které si komplet nově zvolí. — Věcná úchylna od této deklarace by znamenala krach nadějí národa, ale usvědčila by i vladaře: Obnovená kontinuita a zakonzervovanost jakékoliv moci, je v demokracii podezřelá a nepřipustná!

Bude žehnat...

Prahu". (Jakápak svoboda pane redaktore když se musíte opatrně vyhýbat faktologii a pravdě. Nemyslíte? To co v Praze máme je v nejlepším případě manipulovaná polosvoboda.);

3) Na hezkém snímku pana Ondřeje Němce obklopuje Immaculatu skupina kněží v bílých řízách. Vypadá to ale, ve spojení s textem, jakoby katoličtí věřící byli jen bezvýznamnou pražskou sektou, či dokonce jen kněží. (Inu, věřící se na snímek nedostali. Na ně by skutečně byl třeba Staroměstský rynek.)

Kdosi vymyslel, že na novém místě socha bude žehnat Praze. To mohl být inženýrský záměr. Architekt, který Immaculatu umisťoval, měl ale zřejmě překerní problém. Nemohl obrátit sochu k pražskému centru. Z hlediska našeho svědomí by to připomínalo, že Panna Maria se dívá na své pravé místo na Staroměstském náměstí a tedy nemůže být spokojena. Z praktického i duchovního hlediska by to vypadalo, že se Panna Maria obrací ke svým obdivovatelům a hlavně katolíkům včetně premonstrátů zády. To také nešlo. A tak ji dal hledět, s očima k nebi, někam na Hotel Internacional - Podbaba.

Možná, že socha na daném místě má jen oči v sloup - co že se to s ní děje.

Nevím, jestli ten kdo chtěl uchlácholit věřící s výmyslem "žehnutí", uspěje. Při žehnutí jsou přece ruce rozpražené, ale naše Immaculata je má sepnuté k modlitbě! I jen z té fotografie je cítit, že socha byla tesána pro jiné místo a jiný prostor. Snad architekti budoucně se srdcem promluví.

Umístění sochy má ale jednu výhodu: bude vidět až kámen začne plakat.

Spíše tedy má šanci na úspěch povzdech některých duchovních že jde o místo dočasné.

Nebe je milosrdné a trpělivé, ale být patronkou Čechů, na to musí být nervy.

Mnoho událostí a jevů, které chtěl prostudovat, zůstalo nedotčeno.

A přece je pravda že Marx, jakož i Friedrich Engels, jeho druh v boji a finanční podporovatel, vytvořili "vědecký socialismus" a první komunistickou stranu; jak socialismu tak straně se během jejich života vedlo dost špatně. Socialistické revoluce, které předpověděli někdy s velkou přesností, se nikdy neuskutečnily, a marxismus by byl asi zanikl, nebýt Lenina, který jej zachránil od zapomnutí.

Lenin, který se s Marxem ani s Engelsem nikdy nesetkal, přijal marxismus jako vinětu ve své výpravě za mocí. Bylo by možno argumentovat bez konce, byl-li Lenin stoupencem nebo kacířem marxismu. Ironické je to, že Rusko, které Marx silně nenáviděl, bylo první zemí, která zavedla marxismus, či spíše marxismus-lenismus, do skutečného života.

Čili myšlenky, zrozené na západě, byly podrobeny zkoušce na východě, předně v Rusku a v Číně. Teď to vypadá tak, že marxismus zklamal v Rusku, ale ne v Číně.

Ale Rusko by se ještě mohlo vrátit k marxismu nebo k jakémusi marxismu-leninismu-stalinismu. Kromě toho, marxismus západního původu by mohl najít nové stoupence na západě, a článek Wanniského je toho příkladem.

Ve spojitosti s tím vším nahoře zmíněným přichází na mysl všeobecná myšlenka. Totiž myšlenky a také kréda dostanou občas neočekávanou podporu, díky které prosperují. Na příklad, během svých tří století křesťanství, ačkoliv se rychle šířilo, bylo nezorganizované a ve zmatku, což nevypadalo dobře pro jeho přežití.

Jeho záchrana přišla z nanejvýš neočekávaných míst. Císař Konstantin, vládce Východní říše, později známé jako Byzantská, byl ve válce se Západní říší neboli Římem. Pohanský tyran Konstantin se blížil k Římu se svými armádami a připravoval se na bitvu u Milviánského mostu, která se odehrála 28. října r. 312. Říká se, že v noci před bitvou měl sen, který ho inspiroval k namalování řeckých iniciálků Kristova jména na štíty jeho vojáků.

At' to bylo kouzlo těchto písmen nebo něco jiného, Konstantin bitvu vyhrál, a proto se začal živě zajímat o křesťanství.

V následujícím roce 313, v nyní spojené říši, vydal Konstantin Milánský edikt, prohlašující náboženskou snášenlivost. Tak osvobodil křesťanství od krutého pronásledování.

Dále, v r. 325, na jeho podnět v Niceae-Izniku v dnešním Turecku - svolal první světovou "Ekumenickou radu", které se zúčastnilo na tisíce těch nejčinnějších křesťanských kazatelů. Konstantin jednoduše nařídil shromáždění, aby se posadilo, vyřešilo všechny neshody a připravilo kodifikovaná pravidla a kodex - zákoník - chování pro nové náboženství. Rada, nemajíc na vybranou, musela udělat, jak řekl, a od té doby pořádané křesťanství - životaschopná náboženská instituce a ne pouhé vyznání - nejen že přemohlo všechny vnitřní nedostatky, ale bylo oživeno a začalo se rozpínat.

A tak nikdy nevíme, jakou cestou půjde historie a kam povedou různé ideje a kréda, která jsou někdy pronásledována nebo podporována na nejméně pravděpodobnými zdroji.

A pokud se týče Marxe, možná bude ještě jednou vzkříšen, tentokrát na západě, kde se narodil.

Chlapec, jeden z 31 zraněných dětí, evakuovaných z Rwandy, si chrání svou hračku, zatímco ho nese pracovníce blízko Paříže.

Pravda je však vel'mi ...

ským národním povstaním dostal sa Dr. Tiso na pozvanie veliaceho nemeckého víťazného generála do Banskej Bystrice, kde vyznamenal asi 50 nemeckých vojakov a dôstojníkov po skončení svatej omše v mestskom kostole. Ospravedlnenie, tohto vraj ťažkého previnenia Dr. Tisu, je celkom jednoduché. Prezident Dr. Tiso odslúžil ako každý katolícky kňaz svoju povinnú každodennú svatú omšu a potom svojim aktom vyznamenania skupiny nemeckých vojakov v Banskej Bystrici vydobyl Dr. Tiso od Hitlera tri mimoriadne cenné, významné ústupky v neoceniteľný prospech celého slovenského národa.

Znova a znova musím opakovať známe fakty.

Prvý ústupok: Hitler odvolal svoje nariadenie viac ako 15,000 zajatých povstaleckých vojakov deportovať do nemeckých pracovných a koncentračných táborov, ale rozhodol ponechať ich na Slovensku.

Druhý ústupok: Hitler odstúpil od svojho krutého zámeru - 300 slovenských rukojemníkov na mieste zastrieť za vypuknuté Slovenské národné povstanie.

Tretí ústupok: Nerealizovať najkrutejšie jeho nariadenie: Leteckým bombardovaním zrovnať so zemou tri slovenské mestá: Banskú Bystricu, Zvolen a Brezno. Dr. Tiso pred svojou popravou, vyrovnaný a zmierený s Pánom Bohom, plným právom mohol vysloviť na adresu svojich katov: "Som nevinný, som pripravený odovzdať svoju dušu Bohu, svoje srdce drahému národu, svoje telo katom." Nedali mi ani len šancu dokázať v ďalšom živote, na ktorej strane stál.

V týchto podmienkach vývoja politických mocenských pomerov a života na Slovensku obviňovať Dr. Tisu priamou a nepriamou zodpovednosťou za tragédiu slovenských židov považujeme za obnovený útok starých menšinových štruktúr, nám všetkým dobre známych. Táto ich nenávisť a nezičlivosť sprevádza nebohého prezidenta Tisu až za hrob! On je tam, kde si to ozaj za svoju vieru a lásku k Bohu i k národu zaslúžil: v náručí Božom som o tom presvedčený, lebo som presvedčený o jeho nevine.

MUDr. Gabriel Hoffmann
Floridský Slovák, květen 1994

Oznámení úmrtí

Oznamujeme svým přátelům a známým smutnou zprávu,
že nám zemřela naše milá maminka, tchyně,
babička, prababička a sestra, paní

ANGELINE S. NOVÁK

obydlí Lombard,

Narodila se 23. května 1915 v Ciceru, Ill.

Zemřela 1. června 1994 v MedBridge Rehab Center ve Westmont.

Byla členkou Sokola Slávského, pracovala
u firmy Western Electric

Toon Funeral Home, Downers Grove, obstaral zařízení pohřbu.

V zármutku zde zůstávají:

Jack C. (Sharon) Novak v Lombard,

Louis J. (May A.) z Oconomowoc, Wisconsin, synové;
sestra Mary Dvorak z Cicera, sedm vnoučat a 7 pravnoučat

Dary mohou být poslány ve

jménu zesnulé na dobročinné účely vlastní volby

PROTEKCE.

Napsal

BEDŘICH MORAVEC.

Co se jen může mezi mne a Blanku stavěti? Oh, jen kdyby psala, mohla by všechno napsati."

Ale Blanka nepsala.

V dubnu objevily se první kočičky na vrbách, rozkvetly první petrklíče na zákopu u lesa, Dolan a správce obstarávali jarní orbu, ale Dolan stále marně čekal na nějakou zprávu od Blanky.

"Není možné, aby se jinak rozmyslila," říkal si. "V jejích očích viděl jsem lásku. Ne, v tom nebylo klamu. Tajemství chová v duši a oddaluje sdělení do budoucnosti. No, květen snad rozhodne o mé budoucnosti. Ale její musí býti, slíbila mi, že jí bude a Blanka slibu jistě nezruší."

Tou myšlenkou se Dolan utěšoval a čekal trpělivě na jaro. Zdálo se mu, že letos přichází tuze zdlouha. Už skřivani seděli na vejcích ve vymetaném obilí, na topolech u dvora už špačkové krmili mlád'ata a Blanka nepřicházela.

"Nepřijde-li v květnu, potom už nepřijde," říkal si Dolan. "Snad její otec už vyhledal jí ženicha."

Ale proti této myšlence vzepřela se celá jeho duše a volala: "Není to možné!"

A jednoho dne dostal Žikan dopis od ředitele, zda-li by synovkyni jeho poskytl na několik neděl útulku.

Když to správce své rodině oznamoval jako radostnou novinu, Dolan se zářděl radostí a Ema zbledla. Blížilo se rozhodnutí. Nikdo nevěděl, co se chystá, ale Ema věděla, že bude nešťastnou, až Blanka přijede, ať už věc s Dolanem vypadne jakkoli.

Odpoledne věděla všechna chasa ve dvoře, že sem přijede zase ta slečna od ředitelů na letní pobyt. U Žikanů se chystali k uvítání, Ema dávala do pořádku malý pokojík vedle kanceláře.

A byl den pilné práce, všechno bylo v polích, jen Žikanová vařila oběd a Lopatová vytahovala mrvu z chlévů na mrviště.

Do dvora vjel kočár ředitelův a z něho vystoupila Blanka. Bylo brzy po ránu. Blanka musela z Podhoří vyjeti časně.

Lopatová, otřevši umazané ruce o zástěru, běžela klusem ke kočáru, aby políbila ruku kmotřičce svého dítěte.

"A to jste vy, Lopatová," smála se Blanka. "A jak pak se daří vaší holčičce?"

"Ale dobře slečno," radostně sdělovala žena. "Je jako buk a už začíná běhati."

"To máte z ní tedy radost?" řekla Blanka.

"Bodejť bych neměla," smála se Lopatová a bylo jí na obličej viděti, že jí řeč prýští ze srdce. "Táta by pro ni duši dal, a bude-li holka tak hezká jako její kmotřička, bude na světě šťastná. A kmotřiček — pan adjunkt myslím — kde mu to dítě jen přijde do cesty, vezme je starší holce, která je chová, zlíbá je celé, jako by bylo jeho. Také je má rád."

"To věřím," usmála se Blanka a stiskla Lopatové ruku. Věděla, proč má Dolan Lopatovou Bělu rád. Už veselě chvátala proti Žikanové, objala ji a políbila, volajíc:

"Jdu zase k vám, paní správcová. Nevyženete mne?"

"Ale to, to, máme radost, velkou radost," hovořila Žikanová. "Vítám vás. Však se nám celou zimu po vás stýskalo."

A uváděla Blanku do jejího pokoje, kam kočí s Lopatou přinášeli Blančin vak.

"A kde je slečna Ema?" tázala se Blanka odstrojujíc se.

"I všechno je to dnes, slečno, na poli," vysvětlovala správcová. "Můj je někde pod lesem a Ema mu tam nesla dopoledne svačinu a už tam zůstala. Holka je celá blázen, jaký máme letos máj."

"A kde je pan adjunkt?" tázala se Blanka.

"Sází pod silnicí brambory," řekla Žikanová. "Ale v poledne se všichni vrátí. Račte si tedy jen udělati pohodlí!"

Blanka byla letos docela jiná než loni. Jen ředitelův kočár vyjel ze dvora, vyšla také Blanka, jak řekla, na malou procházku kolem dvora. Šla pomalu po silnici směrem ke vsi Hořinu. V polovici cesty potkala řadu povozů. Před nimi šel Dolan v zablácených botách opíraje se o hůl. Blanka stanula uprostřed silnice a dívala se na něho z daleka. Srdce jí nepokojně tlouklo, ale byla klidná.

Na vzdálenost dvě stě kroků ji Dolan poznal. Jenom na okamžik stanul, ale potom zrychlil krok, skoro běžel.

"Jste to vy, Blanko, opravdu, není to zas sen?" volal, vztahuje k ní pravici.

"Jsem to já, opravdu," řekla hledíc na něho láskyplně.

"A vy jste mi šla naproti?" tázal se, hltaje zrovna očima její postavu.

"Což jsme nebyli dosti dlouho odloučení?" otázala se smutně.

Byl by ji bouřlivě objal, ale nebylo možno. Dojeli jich čeledínové s potahy.

Zavěsila se tedy do jeho rámě a šli spolu prostředkem silnice. Chtěli si povídati, ale nedostávalo se jim slov. Hleděli si tedy jen v oči a tiskli si paže k sobě. Zatím jim to dostačilo.

Najednou cítila Blanka, že někdo políbil rukáv její blůzy. Ohlédnuvši se, spatřila Lopatu, který drže čepici v ruce, rozpačitě se usmíval.

"To jste vy, Lopato?" zasmála se blaženě.

"Pěkně vítám, slečno kmotřičko," řekl stále se usmívaje. "S vaší ženou jsem už mluvila," povídala Blanka. "Říkala mi, jak máte Běličku rád."

"No, slečno," jistil Lopata. "Jen když jsme všichni zdraví. Zena se mi dlouho nechtěla po té holce vzpamátovat, ale vymotala se z toho přece a žába je jako z cukru. Mám z ní radost."

"Ze srdce vám toho přeji. Jen mějte Běličku rád," řekla Blanka a přitulila se k Dolanovi.

Vykročili zase ke dvoru a potahy jely za nimi.

Čeledínové seskupili se kolem Lopaty.

"Z pana adjunkta a slečny radovic byl by pěkný párek," vyslovil jeden z čeledínů svou moudrost.

"Holečku, to nejde," řekl jiný. "To máš tak mezi pány: Samá zdvořilost, ale když dojde na ženění, rozhodují ty, ty, ty. A ty pan adjunkt nemá."

Čeledín zammul palec a ukazováček pravé ruky, naznačuje, jak se počítají peníze.

"Kmotřičku, nestonal jste v zimě?" tázala se Blanka pohlížejíc starostlivě v Dolanův pohublý obličej.

"Nestonal, Blanko," řekl přitisknuv její loket k sobě, "ale mořila mne nejistota."

"Bud'te trpěliv, kmotřičku, zítra se domluvíme, pravila a obličej její se zachmuřil. "Vždyť jsem jediné proto přišla."

Druhého dne byla neděle a krásný májový den.

Blanka vyšla ze dvora a zaměřila k lesu. Zadním vchodem vyšel Dolan a šel za Blankou, pod lesem se sešli. Ze zahrádky hleděla za nimi Ema. Obličej její byl pokryt smutkem a ruce měla založeny na prsou.

"To je umluvené dostaveníčko," řekla si se smutným povzdechem. Dívala se za nimi, až zašli, potom si zase vzdychla: "Tohle je jistě počátek konce."

Dolan s Blankou uvítali se jen úsměvem a stisknutím ruky. Chvilí šli vedle sebe mlčky. Šli podél zákopu, jímž les byl ohraničen, jarní slunko sem hezky přehřívalo, ve vrcholích jedlí a smrků pěli drozdi, nad poli trilkovali skřivani, všecko bylo krásné, oba cítili tu krásu v srdci a nemluvili. Potom Dolan přerušil mlčení: "Nechcete si sednouti, Běličko?"

"Ne, zde ne," odvětila kvapně. "Pojd'me hodně daleko do lesa, kde bychom byli úplně sami, kde by mne nevyrušil ani pohled na lidskou bytost. Potřebuji naprostého klidu přírody, k tomu, co chci podniknouti, jinak bych zase pozbyla odvahy."

Blanka obrátila své kroky do lesa. V několika krocích sáhla po Dolanově pravici. Podal jí ji ochotně a tak šli dále držíce se za ruce jako dva milenci. A přece si byli dosud cizí. Došli na paseku, kde bělaly se řady pařezů a Blanka pojednou usedla na jeden z pařezů. Dolan pohlédnuv jí v obličej, poznal, že je neobyčejně bledá.

"Je vám nevolno, Běličko?" tázal se starostlivě.

"Nic mi není, Bohouši," nutila se k úsměvu, "ale bojím se, že nebudu mít dosti síly, abych se přiznala ku svému poklesku."

"Tedy se k němu nepřiznávejte," řekl Dolan uchopiv dívku za ruce.

"Musí to býti, kmotřičku," řekla odklonivši smutně hlavu. "Sedněte si ke mně!"

Posadil se k jejím nohám do trávy a hleděl jí tázavě v obličej, ale Blanka mlčela dlouhou chvíli. Probojovala těžký duševní boj, který snad v posledních měsících přestála kolikrát, na který se jistě již byla připravila, a přece jí nynější okamžik přicházel tuze za těžko.

Pojednou, jako po nějakém těžkém rozhodnutí, zdvihla hlavu a otázala se: "Bohouši, milujete mne opravdu?"

"Blanko, není slov, kterými bych dovedl lásku k vám vyjádřiti," řekl s neobyčejným klidem. "Ostatně všecko ubezpečování o mé lásce bylo by zbytečným, vy dovedete čísti v mém oku a víte proto dobře, jak vás miluji. Ale jste-li v pochybnostech, podrobte mne zkoušce! Žádejte skutky místo slov, to mi bude milejší."

"Mlčte, musím vaši lásku podrobiti těžké zkoušce," řekla odhodlaně, "ale musí to býti, můj zlatý, drahý kmotříčku. Mám tajemství v duši, které mne tíží a které musíte věděti. Povím vám, co jsem provedla a vy buďte mým soudcem. Na vašem rozhodnutí záleží naše budoucí štěstí. Pojd'te ke mně blíž, kmotříčku, abych nepozbyla odvahy. Musím se vám vyzpovídati z mého těžkého hříchu." Dolan přisedl až k ní, ona vzala jeho ruku a položila si ji do klína.

"Nejprve vám musím říci, jak jsem byla vychována," začala vypravovati tichým hlasem. "Pochybeně, jako se děje obyčejně v rodinách vyšší společnosti. Záhy jsem ztratila matičku a otec svěřil mne vychovatelce. Byla to ještě mladá slečna, která více péče věnovala tomu, aby se zalíbila mému otci, než mojí výchově. Poznal jste mého otce a přesvědčil jste se jistě, že to není mělká povaha. Ztroskotaly se tedy všechny pokusy vychovatelčiny státi se paní radovou. Otec byl stále naplněn smutkem nad ztrátou mé matičky a starostmi o svůj úřad a mojí vychovatelce nevěnoval žádné zvláštní pozornosti. Ale mně také ne. Spokojil se tím, co mu vychovatelka o mně řekla, byla to vždycky samá chvála a otec byl spokojen myslí, že mne svěřil dobrým rukám. To byla osudná chyba, která se stala příčinou mého neštěstí. Abych vás dlouho nemučila, povím vám zkrátka, co se stalo. Bylo mi třeba lásky, jako každému dospívajícímu děvčeti, ale já té lásky nikde nenalezala. Toužila jsem po lásce, o níž jsem se dočetla v románech, kterými mne opatrovala moje vychovatelka, domnívající se, že takovým způsobem nejlépe mne vychovává. Že mne miluje také můj otec, to jsem tehdy ani netušila. On nedovedl nikdy svoje city vyjadřovati slovy a z jeho starostí o mne já nezkušená lásky jeho nevyčítala. Dospěla jsem a vychovatelka byla propuštěna. Ted' jsem byla vlastně samostatnou. Byla jsem uvedena do společnosti nepřipravena náležitě pro život a to bylo druhou příčinou mého neštěstí. Hledala jsem lásku, byla jsem mladá, hezká, bohatá, hlavu měla jsem plnou romantických přeludů a přece mi nikdo lásky své nenabízel. Dovedete se vmyslití, Bohouši, v tehdejší můj duševní stav? Ale marně se vás táží. Nemůžete přece jako muž věděti, co se děje v duši děvčete, které hledá lásku. Řeknu vám jen tolik, že jsem následkem zvrácené a pochybené výchovy byla s to zamilovati se do každého hezčího jinocha, kterého jsem potkala. Byl to stav jakési opilosti, který dnes nepochopuji, ale přece jasně se rozpomínám, jak mi tehdy bylo. Nevím, děje-li se tak všem děvčatům dospívajícím, ale myslím že ne, protože děvčat tak nešťastných jako já, je na světě přece jen málo. Ale žádný z těch mužů, ku kterým jsem na ulici a ve společnostech vysílala žhoucí pohledy, nepřistoupil ke mně, aby mi řekl: "Miluji tě!" To mne rozčilovalo. Bylo mi už osmnáct let, když se toho jeden muž odvážil. Byl to herec, kterého jsem vídala na jevišti v divadle. Byl mladý a hezký, zdálo se mi, že kolem jeho hlavy září gloriola slávy, jako kolem hlavy světce, byl vyhledáván mladými dámami, hýčkáán obecenstvem, zkrátka zdál se mi býti vzorem muže milování hodného. A ten člověk se mi přiblížil a řekl mi, že mne miluje. Byl to první muž, který tak učinil a já byla přesvědčena, že je to pravda. Mluvil krásně, vypravuje mi o své lásce a já tonula v blahu. Scházeli jsme se, on dovedl najíti příležitost k milostným dostavníčkům, ta tajená láska měla pro mojí romanticky pablouzněnou duši nekonečný půvab. Když jsem ho neviděla, toužila jsem po něm a doma jsem hrála na pianě tehdy moderní gavotu "Heimliche Liebe". Ach ovšem, ta tajná láska! Ale potom přišla hrozná věc. Ten člověk činil se mnou, co chtěl a já mu nedovedla ničeho odepřít, domnívající se, že to všechno patří k lásce. A potom přišlo hrozné vystrážlivění. Stala jsem se matkou!"

Blanka se odmlčela, jako by nemohla dále. Poslední větu skoro vydechla násilím, a chtěla pohlédnouti Dolanovi do obličej. Nebylo to možné. Měl hlavu položenou na jejím koleně a obličej ukrytý v jejím šatě.

"Musím ukončiti, abych vás dlouho nemučila," pokračovala slábnoucím hlasem a pohnula se až k jeho hlavě. "Nemohu vám líčiti, co jsem pocítila, vidouc slzy bolu

svého otce. Dítě umřelo několik hodin po porodu. Bolesti vypudily mi ze srdce romantickou lásku a potom přišlo ponížení. Otec vyjednával s mým svůdcem, aby si mne vzal, ale on nechtěl. Neopustí prý svoji uměleckou kariéru k vůli mně a jako ženatý umělec přestal by býti hrdinou dne. Potom jsem se roznemohla. Stonala jsem tělesně i duševně. Zanevřela jsem na všechny lidi, byla jsem přesvědčena, že všichni muži milují ženu jen pro to, co mne učinilo tak nevýslovně bídnou. Domnívala jsem se, že každý muž opovrhne ženou, jakmile se stane matkou. S tím přesvědčením jsem přišla také do Hořína."

Blanka se zase odmlčela a zachvěla se. Ucítila na svém koleně vlhkost a domyslíla se jejího původu. Dolan plakal a jeho slzy promočily její šat. Pohledem nevýslovně něhy pohlédla na milovaného muže, jehož tělo se zachvívalo pohnutí. Blance vyhrkly slzy z očí a padaly jako hráčky do vlasů Dolanových. "Vzmužte se, můj zlatý kmotříčku," šeptala plačíc. "Nemohla jsem vám toho utrpení ušetřiti. Vždyť vám nebudu nic vyčítati, odmítnete-li mne. Ale musím ještě dokončiti. V Hoříně jsem poznala vás. Pamatujete se, co jste mi pravil tehdy, když jsme mluvili o Lopatovi. Vy jste mi povídal, že má muž ženu rád, protože je matkou jeho dětí. Potom jsem viděla, jak vy máte každého rád, i ty umouněné děti ze dvora a nabyla jsem přesvědčení, že takový muž, jako vy, nemiluje ženu jen k vůli požitkům, ale že miluje také její duši. Potom jsem vás začala milovati, kmotříčku, ale byla jsem ještě nešťastnější, protože jsem věděla, že vás hodna nejsem. A ted' buďte mým soudcem. Budu se vším spokojena, jak o mně rozhodnete."

Blanka přitiskla hlavu Dolana ku svým nadřím. Pohlédl zaslzenýma očima k obloze. Blanka sledovala směr jeho pohledu.

Malý, tmavý mráček plynul po obloze a na chvíli zakryl slunce. Ale rozplynul se a za ním objevila se zase modrá obloha.

"Bohouši, vy pláčete," pravila tiše.

"Nad vámi, Bělo," odvětil, pohlédnuv jí do obličej, co jste vytrpěla."

"A odpustíte mi?" tázala se slzíc.

"Nemám práva býti vaším soudcem, Bělíčko," řekl už zase klidný.

"A máte mne ještě rád takovou, jakou jsem?" vzlykala v mocném pohnutí.

"Mám, Bělo, mám tě rád, nešťastné děvče a kdybych mohl, neučinil bych, než jednu věc, abych zatemnil tvou duši tak, abys nemusela vzpomínati," řekl a prudce políbil její ručku.

"Ale dostaneš už uvadlou růži," řekla smějíc se skrze slzy a tisknouc jeho ruku na svá rozbouřená nadra.

"Moje dobrá Bělo, žádná růže nezůstane věčně svěží," pravil přesvědčivě. "Ale i svadlá růže dovede vůni svou oblažiti toho, kdo má růži rád jen k vůli vůni. Smím tě políbit, Bělo?"

"Polib mne, můj drahý, polib!" volala nadšeně Běla. "Vždyť po tvém polibku toužím rok a zrovna prahnu poznati, jak vypadá polibek poctivě milujícího muže."

Svezla se k němu s pařezu do trávy a obejmuvši ho, prosila: "Odpust' mi! Nahradím ti všechno věrnou láskou, co jsem z nerozumu rozplýtvala."

Dolan nejprve slíbal jí slzy s očí a potom vina ji k sobě, řekl: "A už neplač! Je to všecko minulé a nic na tom nelze změnit."

Těsně k sobě přitulení seděli na svěží trávě paseky, hleděli si láskyplně v oči a líbali se. Konečně se tedy našli a Dolan dobře hádal, že duševní muka Blančina musela býti hrozná, než se odhodlala k dnešnímu kroku. Ale svědčil o její lásce. Vždyť mu mohla všecko zatajiti! Ještě těsněji přivinul k sobě milovanou dívku, když si tohle všechno rozmyslil a Blanka z jeho objetí vycítila, že odpuštění jeho je upřímné a že je tak veliké jako jeho láska.

A nad hlavami milenců ve vrcholi smrku rozepěl se kos svým flétnovým hlasem, pje hymnu na oslavu jara a milenci naslouchali mu usmívající se na sebe blaženě. Našli se a byli šťastni.

Na budoucnost zatím nemyslili.

* * *

Jenom několik dní prožili milenci v takovém blahém opojení. Scházeli se, kochali se v jarní náladě, žili své lásce a na budoucnost nemysleli. Zatím jim dostačovaly ty blahé okamžiky lásky.

Jednou večer, když Dolan po denním zaměstnání vyšel s Blankou na procházku a ona usednuvši v olšínách na hrázi rybníka za dvorem, a chovala jeho hlavu ve svém klíně, dala se pojednou do smíchu a řekla líbajíc ho na čelo: "Bohouši, vždyť my jsme jako nerozumné děti.

Pokračování příští středu

Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Řím 8:31

Pochodeň

DNEŠKA

číslo 1, ročník 1.

březen 1994

5.50 Kč

Bez bázně

Pochodeň víry neseme
a v srdci střelný prach,
v nějž plamen rudý vrhneme
a rázem zhyne strach.

Pěst naše jako z ocele
a ohněm plane zrak;
jen bijme, palme veselé,
kde nejhustší je mrak.

Tam v dáli v hanbě ztopená
je svatá naše zem,
pot cestu naši znamená,
my bez bázně dál jdeme.

Kdo otrok je, ať hyne dál,
však zticha musí být –
my zašlapaný ideál
na vlastní zvednem štít.

Nás žádná oběť neleká,
my víme, kde náš cíl;
pěst naše si jej vyseká,
i kdyby v pekle byl.

Nuž, hlavy vzhůru, přátelé,
hled' přímo orlí zrak;
blesk šlehni z naší ocele,
kde nejhustší jen mrak.

Úvodník

Po podivném a podezřelém konci měsíčníku DNEŠEK se klub Františka Ferdinanda d'Este rozhodl vydávat a distribuovat časopis „Pochodeň dneška“ pro zaplnění vakua, které tímto vzniklo.

Důvody jsou nasnadě.

První z nich je ten, že v České republice snad neexistují publikace, které by se snažily pozvednout morálku našeho národa a neodváděly ho od záležitostí jež jsou pro něj bytostně důležité.

V dnešní době vychází kvantum periodik a časopisů, jejichž posláním je právě to, aby z nás vytvořily konzumní společnost, která se zajímá pouze o to kdo, kdy, kde koho zamordoval, který herec či slavná osobnost se s kým vyspal, proč se rozvádí, kde byl jaký mejdan apod. Nutno podotknout, že se jim to daří téměř dokonale. Tyto podružné záležitosti pak občana odvádějí od pravé podstaty věcí, a i kdyby se k ní chtěl dobrat sotva se mu to kdy podaří, neboť je záměrně zamlžována a mnohdy i dokonale zfalšována.

Dalším důvodem jsou vztahy jak státu, tak občanů ke katolické církvi. Je třeba si uvědomit, kolik dobrého v naší zemi Církev vykonala a co všechno z toho vzešlo, a to je nejen u nás, ale i ve světě záměrně zamlžováno i když pryč jsou doby, kdy se to dělalo naprosto otevřeně. Toto tažení proti Církvi probíhá nadále, stále se stupňuje a nabírá na obrátkách, přestože se koná skrytě. Než si to lid uvědomí, dosáhne svého vrcholu. Avšak každý vzestup končí pádem, záleží jen kolik duší mocní tohoto světa stáhnou s sebou do hlubin temnot. Naprostá většina lidí si neuvědomuje, jaké Československo hrozí od všelijakých bludařů, počínaje New Age a konče třeba holotropním dýcháním.

Právě na tato nebezpečí budeme upozorňovat. Z tohoto titulu odmítáme otiskovat jakékoliv příspěvky, které by očerňovaly katolickou církev. To si berou za úkol stávající sdělovací prostředky.

Neméně závažným důvodem je i osvětlení tzv. „židovské otázky“. Jelikož tohle téma je navýsost ožehavé a nebezpečné, prakticky se s ním občan nesetká. Ve větším rozsahu se s tímto tématem setkal jen v Týdeníku Politika, který však byl umlčen na konci roku 1992 a jehož šéfredaktor J. Tomáš zůstal téměř bez prostředků a těžce na sobě pocítil perzekuci „demokratické“, státní moci.

Časopis vychází jako klubový samizdat klubu F. F. d'Este, je to tedy čistě nevýdělečná činnost. Redakce se bude snažit Dnešek alespoň částečně nahradit a pevně věří, že převezme většinu jeho stálých čtenářů a úplně je uspokojí, i když to bude nelehký úkol. Již jen z toho důvodu, že se pan F. Kašpárek rozhodl přestat publikovat. Panu Kašpárkovi přejeme hodně úspěchů ve studiu na vysoké škole.

Na závěr upozorňujeme případně „horlivce“ na článek 17/2 listiny základních lidských práv a svobod: Každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu.

Redakce vítá příspěvky, které budou v souladu s načrtnutým obsahem.

Pokračování na str. 9

Mikrotečky

První máj

Slavili zas První máj...

Bylo těžké nejt tam,
když víc pravdy mají oni
a ne vládcí zfetovaní.

Rudý šéf (jak ze snáře),
je však synem.... bachaře!

Řek' mi přítel-mukl rázně:
"Já du s nima. Sám jsem na dně."
— Ano, tam nás chtějí mít.
"Jdu do akce, zápolit...!"

Tragické - jak ze snáře -
jít se synem bachaře!

Vinni jsou však noví ONI
- mocí, zlatem zfetovaní!!!

Proč

Proč se drží politiky

- jako "něco" košile -

ti co dřív "leštili kliky"?!
Strach z "okraje" drží je.

Bez moci jsou podráždění,
ješitní a strašně zlí.

Ve sněmovně brzdi dění
- ti bezmocní, bez berlí...

Nadřazenost

Nadřazenost premiéra

nad slovenským kolegou...

Mečiar je ta chiméra,
jež ho vede moci tmou.

Moravčík jen v krajní nouzi
uzří Naši Svatost.

"Šváb" jí leze (čest se vzpouzí)
na mozek (až na kost).

Uvidíme, jak to skončí,
už dnes je mi z toho mdlo.

Zlo se zlem se lehce spolčí.

A zvlášt' pyšné české zlo.

MÁJ

Máj je pryč - člověk by neřek',
že na něj doplatí Ježek,
otec našich kupónů.

To ráds' hejno ufónů

přáli by si dva ministři

- jinak hoši mírně bystří -

na závodech v Budapešti.

Ještě dnes jim hlava třeští

z pozornosti zvěďů tisku.

Jsou zvyklí žít bez útisku...

I Kožený se svou "hrou"

zmizel s tichou parádou

"léčit" se do zahraničí.

Škoda, že sem nepřifíčí

hájit "pravdu" Harvardu!

Měl říct: Zde jsem a už jdu...

Letos hru Pražského jara

neuslyší garda stará,

nebot' na to nemá prachy...

Zato banky, jejich krachy,

zrachejtlují scénu taky,

ale jinak, než je vhodné.

Klan s klanem se nepohodne,

odnesou to občané....

ZLEVNĚNÉ CENY DO EVROPY:

- PRAHA - BRATISLAVA do konce května 1994..... \$629.00
od 1. června 1994..... \$729.00
- VÍDEŇ do konce května 1994..... \$659.00
od 1. června 1994..... \$749.00
- FRANKFURT do konce května 1994..... \$519.00
od 1. června 1994..... \$648.00
- MNICHOV do konce května 1994..... \$599.00
od 1. června 1994..... \$699.00
- Pro návštěvníky z České a Slovenské republiky
do 3 měsíců pobytu jen \$729.00

Mimořádně levné zájezdy na Floridu, Havajské ostrovy, Jamajku a do Mexika.

Zveme Vás k zájezdu na XII. Vsesokolský slet do Prahy ve dnech od 1. až 8. července 1994. Speciální ceny letenek na přímém letu Chicago-Praha s Čs. aeroliniemi. Vstupenky na sletové podniky, po sletu autobusový zájezd po Čechách a Moravě a rovněž do Vídně, Salzburgu, Budapešti, Bratislavy.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402

Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012

FAX 708-749-1350

KARIKATURY MOCNÝCH

Denní Hlasatel 9

8. června 1994

Tento článek, který byl uveřejněn v americkém krajanském listě Nedělní hlasatel 4. dubna 1993, je prací české novinářky Melity Zronků. Žádná redakce v Českých zemích se jej neodvážila otisknout a autorka musela vyslechnout mnohá neurvalá slova. Ani naše redakce nechce fungovat jako klub sebevrahů. Přesto nám to nedalo a uvádíme zde tento výstižný a nekompromisně kritický pohled na mocné naší doby ve zkrácené podobě. Čtenář samozřejmě s autorčiným názorem nemusí souhlasit, nicméně se domníváme, že tento úhel pohledu je velmi zajímavý a netradiční a skýtá mnoho prostoru k úvahám.

Světlem se valí nová vlna módních hesel: lidská práva, svoboda každého národa, boj proti rasismu, demokracie, mír pro všechny. Z volebních tribun se sypou perly slov, náležitě zpopularizované koupenou propagandou, rozmnožované zkorumpovanou byrokracií. Hanebný soukromý život vůdčích politických osobností obratná masmédiá překryjí krycími legendami o ušlechtilých, mimořádně vzdělaných a nebyvalou duševní i fyzickou krásou obdařených nadlídlech – ostatně kult elity nezačal Lenin s Hitlerem a nikdy také neskončil! Propagandistická výrobní linka elity dokáže udělat nadčlověka i z gorily, chované v nejbližší zoologické zahradě.

Naráží to však na háček. My, lidé z bývalé východní socialistické zóny, jsme se poučili z šlendriánsky vytvářených falešných kultů osobností. V komunismu byla propaganda stejně schematická jako na západě, nedosáhla však rafinované americké úrovně, na níž se také vynakládají mnohonásobně vyšší částky. Na rozdíl od amerického tavicího kotle národnosti, kde se mozky systematicky propírají k plytkosti, a to od škol až po úpadkovou komerční kulturu, v této části Evropy byly podmínky díky kulturním tradicím jiné. Jistá část populace se dobrovolnou izolací propírání mozku a stádnosti vyhnila, malý zlomek občanů se postavil na odpor, jsou tedy ještě lidé schopní samostatně a kriticky myslet. Takoví se rozhlédnou kolem sebe, po ráji, který jim mocní tohoto světa tak sebcjistě a optimisticky servírují. Máme lidská práva, právo na sebeurčení každého národa, každé národnosti.

Irové, marně bojující o právo na samostatnost, stejně jako jiné etnické menšiny na západě, sice mají na tyto fráze jiný názor, ale svět, a zvláště postkomunistický, si přeje být klamán. Kde se však v tomto „ideálním“ světě bere rasismus, morální i fyzická genocida národů, zřetelně narůstající celosvětová ekonomická i politická krize, hlad, krutost – před níž blednou i hrůzy druhé světové války – kolonialismus – již ani nezastíraný lfbivými hesly? To je skutečná nadvláda těchto nadlídů?

Jsme aktivními herci další ostudné stránky světových i národních dějin, za níž jsou odpovědní duchovní vůdci této zhouby, bankéři reprezentující nadnárodní kapitál a řídící svět do sebevražedného chaosu, ale hlavně politici, hlásající hesla jejichž skutečností je pravý opak.

V případě ohrožení a bezmoci se jako vždy stává osvědčenou zbraní ohrožených humor. S jeho pomocí se nyní podíváme na pravou tvář některých politiků.

BUSH

jako u jeho předchůdců i u něho americká propaganda hlásala, že je to nejsilnější a nejoblíbenější americký prezident. Ve skutečnosti byl dalším z řady těch, kteří obdařeni mocí přísahají věrnost svrchovanému lidu, který potom zrazují.

Oficiální legenda nám představuje G. Bushe jako vzorného manžela, otce, dědečka, jako ušlechtilého a schopného demokrata a největšího bojovníka za lidská práva pod sluncem. Teď již vycházejí najevo jeho obchodní čachry s Irákem, proti němuž poté vyhlásil celosvětovou křížáckou válku pod různými falešnými záminkami, ale ve skutečnosti proto, aby zbavil Izrael silného souseda, schopného se ubránit v případě napadení. A propaganda o šlenci Husejnovi, vyrobená v USA a přejatá většinou světového tisku, stejně úspěšně zatajovala, že nejde

o vyvražďování civilního obyvatelstva, že se nedějí zvrstvá se zajatci. Jediný, komu se nic nestalo, byl Husejn, ačkoliv americký demokrat číslo jedna veřejně vybízel obyvatele Iráku, aby svého vůdce zavraždili. Husejn u moci však bude ještě politicky použit v budoucnu, jako vhodná záminka k další okupaci Iráku.

Stejně nevybíravě zasahoval velký demokrat Bush do zmanipulovaných voleb v postkomunistických zemích. Kandidáti vybraní již po Helsinské konferenci v roce 1977, na základě dohod velmocí, nebyli ve vlastních zemích obvykle příliš známí a jejich předchozí, ze západu importovaná legenda se u těchto zrádců vlastních národů dlouho neudržela. I u těch, kteří jim z neznalosti zpočátku fandili, popularita těchto loutek klesá, když se projevují zřetelně jako lokajové cizích zájmů. A tady vstupoval do hry opět velký demokrat Bush. Slibem amerických dolarů, lidskými právy, lichotkami i zastrasováním se snažil dosazené loutky udržet u moci.

Stejným způsobem i za pomoci převratů hájila Amerika svoje zájmy ve světě, podobně udržovala diktátorské režimy v banánových republikách. I když občas zinscenuje nějaký ten převrat, je-li zkorumpovaná loutková vláda již pro obyvatelstvo neúnosná. Potoky prolité krve se přecházejí bez povšimnutí. Stejně jako tlupy najatých žoldáků, střílejících v latinské Americe do opuštěných dětí a sirotků. O těchto zvrstvech dobročinné a majetné americké dámy nic neví a ani nechťejí vědět. Zrovna tak američtí studenti, občas manifestující na ulicích, se aktivizují obvykle pro něco zcela nepodstatného. I v tom je politika.

Není divu, že měl Bush ve volbách potíže. Daleko výrazněji než jeho předchůdci byl představitelem teorie o demokracii jako formě trhu, jak ji v roce 1942 formuloval Joseph Schumpeter (její zastávkyní byla i paní Thatcherová a je i náš – Klaus – poznámka redaktora). V takové demokracii není místo na obecné blaho a veřejné zájmy. Politici se chovají jako podnikatelé a zprostředkovatelé, hledají řešeni, která by uspokojila co nejvíce různých zájmů. Taková vláda ovšem obvykle v praxi narazí. Bush stál americké poplatníky příliš mnoho, v zemi se neustále stupňoval rozdíl mezi bohatými a chudými, rostla nezaměstnanost. Inu kapitál má opět krizi z nadprodukce. Také z Bushovy minulosti se leccos provalilo, zejména činnost v CIA a organizování teroristických akcí. Legenda se zhroutil, modla byla svržena a nahrazena novou. Bush na tom neprodělal, stáhl se do ústraní a počítá si zisky, které mu role největšího demokrata vynesla. Ať žije lidská práva!!!

MITTERRAND

Neboli „velký byrokrat“. V našem mldoslužebnickém tisku, který mu ještě před pár roky nemohl přijít na jméno, je tento pán označován jako duchaplný a vzdělaný politik.

Nefalšovaní francouzi však vědí, že pracuje proti nim. Několikrát upadl do podezření z organizování krutých teroristických činů, což ovšem zmanipulovaný mezinárodní tribunál vůbec neuznal na vědomí. Francie, deplanť revolucemi, které následným rozmachem finančnictví a spekulace zničily sny o humanismu a demokracii, poničená válkami a kolaboracemi, oslabená o kolonie a v současnosti bezbarvá, již dávno hraje druhé housle v evropské politice.

Ani její budoucnost není lepší. Byrokratický demokrat otevřel hranice asijskému a africkému světu, zpřimivil ze-

mi a zhoršuje životní úroveň. Výrobní je příliš, pracovních sil je příliš, nezaměstnaných a problémů také, všeho je příliš, aniž by si s tím vládnoucí smetánka lákala hlavičky. Německo buduje čtvrtou říši, chystá se převzít vládu nad Evropou a Francie k tomu mlčí. Není to prvá kolaborantská vláda v jejích dějinách. Cožpak o to, utěšují se Francouzi. Itálie také mlčí, jenže ta nevybíravě vydělává. Taková mafie, to je výrobní prostředek k nezaplacení. Byrokratický demokrat se využívá v návštěvách salónů rodové a finanční šlechty, jejíž pozice jsou v jeho zemi neotřesitelné a jeho ctižádosti to stačí. Ctižádosti Francouzů však ne. A tak z Francie, stejně jako z Itálie, se můžeme poučit o tom, kam to dopravuje země v níž se dostane do vlády zločinecké podsvětí. Máme naději, že se něčeho podobného a v daleko větší míře dočkáme i u nás!!!

KOHL

Velký, silný, žoviální. Demokrat, který hlaholí a rozvírá náruč, jako by chtěl obejmout celý svět. A také on chce, jenže trochu jinak, než jak to předvádí veřejnosti. V německých dějinách se stane hvězdou číslo jedna. Za jeho éry došlo k sjednocení Německa. Teď ho evidentně zajímají lidská práva a mír v Evropě, proto buduje mírové sbory. Zato nebuduje byty, aby byli Němci nuceni opět se stěhovat z kolonií.

Tento vlkodlak v beráncím rouchu využil příležitosti a chamtivě hlídá každou píď země, kterou by mohl uchvátit. Kde to nejde diplomaticky, tam lze vyvolat občanskou válku, nebo hladovění. A země mu padají k nohám. Sní svůj sen o slávě Německa, o faktické moci, ať již sjednocené evropě vládnou na oko loutky jakékoliv národnosti. Náš velký bratr Kohl, jeden z demokratů, začíná nad kontinentem vládnout zbraněmi a markou, leč tentokrát pod hlavičkou lidských práv. Máme se na co těšit. Víme přece z dějin i ze současnosti, že sliby mocných, když se ucházejí o přízeň milionů, jsou jen marné sliby!!!

GORBI – JELCIN

Nástup Gorbačova do světové politiky byl velkolepý. Fanfáry, poety ze všech stran. Doma ráčil poslat pár obětí beránek na šibenici a lid jásal, že se konečně zbaví bolševické, nenáviděné vlády.

Když Gorbi rozbíjel své národy, destabilizoval je ve všech směrech. Stal se sice na krátký čas světovým hrdinou, leč krajně neoblíbeným ve své zemi. Proto byl využit k poslední komedii, k puči. Celá fraška sloužila k odstranění nepohodlné vlády, k nástupu Jelcina a k odstranění monopolu KSSS. Puč, který KGB umí v jakékoliv zemi na světě mistrovsky zorganizovat, byl v Moskvě mdlým divadýlkem bez jakékoliv štávy a jeho aktéři hlásali lokajskou roli vůči USA, přesně v duchu politiky Gorbiho. Ten, když splnil svoji úlohu, byl odvolán a čeká v ústraní, až ho opět vytáhnou, nebo nevytáhnou, podle toho, jak se bude vyvíjet plánované sjednocování Evropy.

Jelcin to vzal trapem, protože tolik času jako Gorbi mít nebude. Není tak společensky přijatelný, také s inteligencí je trochu na šféru. Ale podařilo se mu splnit předem naplánovaný úkol rozpadu SSSR a ustavení volné konfederace nezávislých států s jednotným vojenským vedením, i když s nyní demoralizovanou armádou, nad níž již přebírají moc cizí vojevní odborníci.

A lid? Dále hladoví, ztrácí práci, měsíce se nemýje, umírá v uměle vyvolaných národnostních válkách. Jak je již jeho osudem, bude asi vehnán do občanské války a potom mocensky zlomen a zastrášen, aby mohl být použit jako štít proti jakémukoliv nepříteli. Do té doby má sloužit jako strašák komunismu. Jelcin, nyní demokrat, stejně jako jeho komunističtí kumpáni, s vyvražďováním svého lidu počítá!!!

Ti, pro něž byl komunismus denním chlebem, se nyní stávají jeho hrobaři.

Jelcin má proti Gorbiho nevyhodu. Kolcem něho se legenda nevytváří, což dává záruku, že jeho role bude krátkodobá, nepopulární. Ale také on přispívá k utužení dlouhodobého spojení Moskva – New York – Tel Aviv, které bylo teprve za Gorbiho poprvé zveřejněno světu!!!

ŠAMIR

Jedinou výjimkou mezi popularizovanými i bezbarvými demokraty u moci je izraelský Šamir. Nikdy se netvářil jako demokrat a své militaristické choutky nezastírá. Jeho taktika je následující. Nejdříve světu vyčte pogromy a oběti druhé světové války, jimiž jsou v jeho podání výhradně Židé. Nakolik se bohatí Židé na této selekci svých souvěrců přímo podíleli, o tom delikátně pomlčí. Potom vyrukuje s antisemitismem, občas dokonce nechá v nějaké končině světa nějakou tu akci proti Židům uměle vyvolat, oběti mají zkrátka smůlu. A následuje cirkus u OSN, která je stejně dilem internacionálních sionistických kruhů.

Tam většina přítomných utěšuje bledující izraelskou delegaci, vyčítající světu antisemitismus. Tím zcela ujde pozornosti, že Izrael nezákonně okupoval další území, měl prsty v atentátu na nepohodlné protivníky v nejrůznějších částech světa, vyhladil pár stovek příslušníků jiných národů. Delegáti OSN nejsou pochopitelně tak naivní, aby tomuto absurdnímu divadlu věřili. Ale zastupují své země, kde mají většinu ve vládě sionisté a podle toho také rozhodnutí OSN vypadají.

A Šamir zatím vychovává k válce příslušníky svého národa, od nemluvnat po starce nad hrobem. Vlastně je svým způsobem nejpravdomluvnějším politikem této doby.

HAVEL

Jakákoliv z dosazených figurek v bývalých satelitních zemích bývalého SSSR plní pouze své úkoly. Leč žádná nebyla ověřena tolika poctami od zednářských a sionistických kruhů jako nový prorok humanity a demokracie z malé země v centru Evropy. Není to známkou osobních kvalit vyvoleného, ani jeho mimořádných schopností. Máme-li příležitost mluvit o skutečných kvalitách tohoto pána s někým z jeho okolí, mluví se o něm s despektem. Ve skutečnosti tedy nejde o osobu, která bude vyvolena nebo obětována, podle toho jak svoji roli splní, ale zájem o Prahu, o strategické území, které je křížovatkou mnoha zájmů! Pro domorodce, kterým jsou tyto mezinárodní zájmy prezentovány jako lichotivé, je to ve skutečnosti pohroma. Velmocí chtějí mít vliv v tomto strategickém bodě a mají na to odborníky, jenže domorodců je příliš. A tak čeká lid této země trapná úloha sluhů, kočích, prostitutek. Postaví-li se tento zájem tržně, dá se ještě národ na tuto potupnou roli nachat. A tak, co neztratil krádežemi, to vydá dobrovolně v kuponové privatizaci.

Tento velký estet a lidumil má zásluhu na zhroucení a rozpadu Československa, české kultury, na zničení morálky, na obětech, které vydal všanc kriminálním živlům. To je role, kterou tomuto dramatikovi a herci jednou přičtou dějiny k tíži!!!

EPILOG

A tak bychom mohli postupovat od jednoho politika ke druhému. Ještě před pár roky se tvářili jako slušní lidé, dnes odhodili pozlátka a ukazují svoji pravou tvář. Posuzováno podle jejich současných činů, můžeme jen bez rozdílu označit za příslušníky syndikátu, který se snaží ovládnout svět. Opravdu se mu to podaří???

□

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL

Cermak Road Realty

6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL

Jestliže zamýšlíte prodat majetek, ohodnocuji zdarma v chicagském okolí. Procenta jsou velmi nízká, chcete-li koupit. Volejte 708-484-4800 nebo domů 708-562-7605

NA PRODEJ

Prohlídka domu na prodej majitelem. V neděli od 1 do 4 hodin. 4937 So. Lamont v Chicagu. Zděný dům s třemi ložnicemi, s formální jídelnou, centrálním chlazením, garáží, podlahami z tvrdého dřeva, "related living" - připravený k nastěhování. Tel. 312-523-6708.

Furniture

MAKE SURE OUR QUALITY SHOWS. FURNITURE REFINISHERS

At Wickes Furniture, we take pride in our products and we want to make sure they always look their best. Today, as a result of continued growth, we seek skilled professionals to repair wood and upholstered pieces in our customers' homes. In return, we can offer:

- ✓ excellent starting pay
- ✓ 401(k) plan
- ✓ medical/dental life insurance

Get the facts right away. Apply in person at:

WICKES FURNITURE DISTRIBUTION CENTER
1100 Lombard Rd.
Lombard, IL 60148
(708) 268-1555

WICKES FURNITURE
The Largest Furniture Retailer in Chicago
Equal Opportunity Employer

PRÁCI HLEDÁ

Slušný, diplomovaný ošetřovatel hledá jakoukoli práci: úklid, nákup, zahrada, ošetřovat starší lidi. Dopravu mám: telefon 485-1320 nebo 484-1070.

Kde možno koupit HLASATEL:

- **Minařik Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Minařik II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Austin a Čermák Rd.**
Cicero — stánek
- **Prague Sausage & Delicatessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn — stánek
- **Čermák Rd. & East Ave.**
Berwyn — stánek

- **V New Yorku: Candy Store**
1437 - 1st Ave., New York, NY

ATTENTION BERWYN

★★★ POSTAL JOBS ★★★

Start \$11.41/hr. + benefits. For application & info, call 1-(216) 324-5508, 7 am to 10 pm 7 days.

HLEDÁ SE

Hledá se muž a žena, jednatel-dozorci do menší spolkové budovy. Byt a zařízení dle úmluvy. Pro další podrobnosti volejte (708) 863-0507.

Naše písničky nezahynou

Půlhodinku hudby z naší vlasti vysílá Jerry Jiráček na stanici WCEV 1450 AM každou středu a pátek v 8.05 večer.

*

Jedna z největších radostí života je konverzace.

S. Smith

HELP WANTED

Přijmeme servírku, busboy nebo busgirl. Volejte Westchester Inn Restaurant, tel. (708) 409-1391.

OPERÁTOR NA KOMPJÚTRU

Executive Mailing Service, 7855 W. 111th St., Palos Hills, Ill. 60465. Seřizovat texty a tisknout na laserových a nárazových kompjutrech. \$4.80-5.30 za hod. plus výhody.

PROCESOVÁNÍ POŠTY

Executive Mailing Service, 7855 W. 111th St., Palos Hills, Ill. 60465. Operátér stroje na procesování pošty. \$4.30-4.60 za hod. Plus bonus a výhody.

Ondruš & Syn

Zhotovujeme příkrývky (deky) i polštáře z přineseného peří, hotové povlaky na deky ve všech velikostech. Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic, soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen, sklad hotových prošíváných dek a polštářů z husího prachového peří z dakronu. Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Rádi poradíme a odborně obsloužíme česky i anglicky. Máme 56-letou zkušenost a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Navštivte nás!

Ondruš & Syn

6533 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS
484-1700

P.S. WASHINGTON

a weekly column by U.S. Senator Paul Simon of Illinois

Defining the UN's Role As Peacemaker

One of the fundamental problems the world faces is how to make the United Nations more effective in responding to difficulties in trouble spots.

Whenever there is talk about "problems the world faces," solutions have to involve the United States. Whether we like it or not, there is only one superpower left in the world. No other nation has the same capability of leadership that we have.

Once peace is established in an area - Cyprus is an example - then United Nations troops can patrol the border areas and bloodshed can be avoided. This is the *peace-keeping* role of the United Nations.

But when there is a massive massacre in Rwanda, with two ethnic groups waging battle against each other and United Nations troops sometimes playing a *peacemaking* role - a riskier enterprise - then the United Nations is a lumbering giant that moves much too slowly to be effective.

The great threat to world peace and to our security is no longer nuclear warheads, it is the instability which can be created within a nation or between nations.

Sen. James Jeffords of Vermont and I got on the telephone to Rwanda, to the multinational military office in charge of a small United Nations force that consisted of approximately 450 troops from 17 nations in May. We spoke with United Nations Mission Commander Gen. Romeo Dallaire. Thanks to mobile phones and the latest technology, it is possible to phone into the midst of an extremely difficult situation.

General Dallaire told us that with 5,000 to 8,000 troops, he could stabilize the situation. The United Nations Security Council backed that request, with U.S. approval, and within 24 hours the United States, without adequate explanation, reversed its position. Not our finest hour.

But if we had agreed, and the United Nations wanted to send in

troops, it would have been a slow process. The unwritten understanding for Rwanda was that since the problem is in Central Africa, troops from nations in Africa would be made available, with industrial nations like the United States paying for them.

Unfortunately, the United Nations has no ability to move quickly, and often trouble can be stopped if there is rapid action.

There are two possible answers and both should be examined carefully.

One is to create a volunteer force of perhaps 10,000 personnel, a sort of United Nations force similar to the French Foreign Legion, which takes volunteers from many nations. This force would be troubleshooters, available to move

into an area quickly after United Nations Security Council action to stop the kind of slaughter of half a million people that Rwanda has experienced.

The second possibility is that the United States and other nations have a small group from within each nation's military, people who would volunteer for this special duty, who would be ready to be dispatched quickly with the approval of the President of the United States, in our case, or the leader of another nation. We could have perhaps 3,000 people in such a volunteer force, and Germany, Japan, Great Britain, France and other nations could have the same.

The great threat to world peace, and to our security, is no longer nuclear warheads, it is the instability which can be created within a nation or between nations.

We have not devised a good method of dealing with that yet.

The United States cannot do it alone, but working with the community of nations, we should plan for workable answers.

1994 World Cup

CERMAK ROAD BUSINESS ASSOCIATION MEETING

The next regular meeting of the Cermak Road Business Assoc. will be held at:

MICHAEL ANTHONY'S - BERWYN
6434 W. OGDEN

on Monday June 13, 1994 at 12:00 N

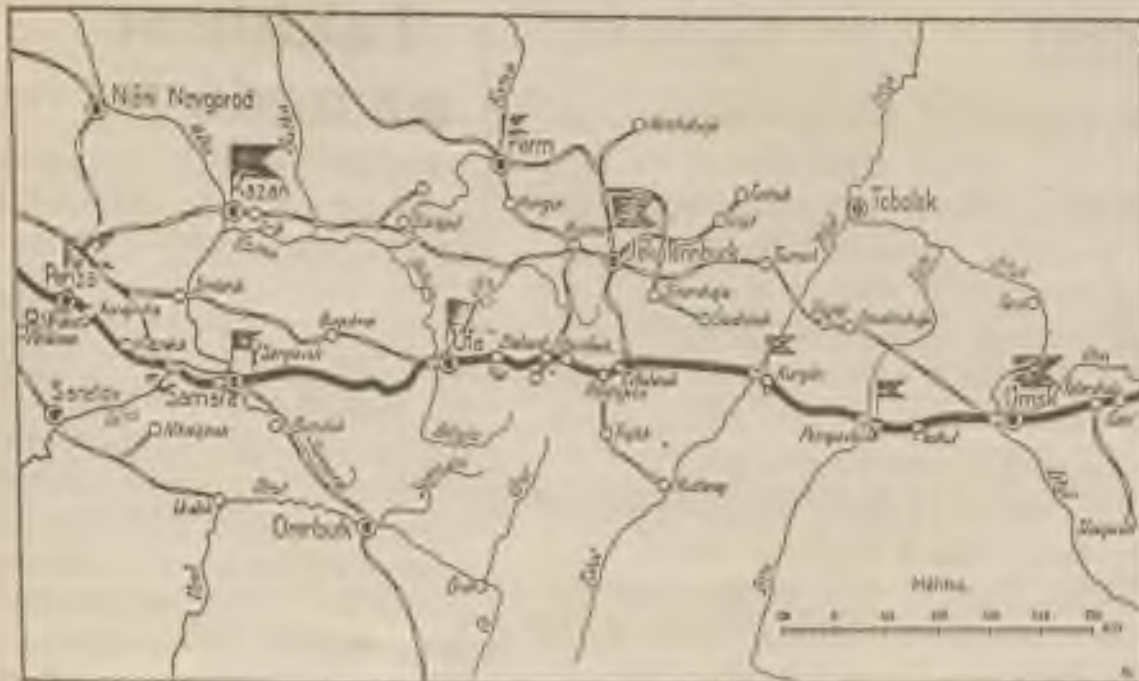
SPEAKER:

Sandra Kubik & Sue Svec
West Towns Visiting Nursing Service

Meal cost \$8.00. We hope to see you there. Participate in your Association. Remember, guests are welcome. Please call our office at 863-8979 for luncheon reservation.

JEAN H. REHOR
Executive Director

STAN LOULA
President

Pokračování z min. čísla

Místa, ve kterých byly československé oddíly.

Důležitější bolševické posádky.

Takhle se už nedá žít

František Růžička

Snad právě tento dovětek měla na mysli paní redaktorka, když svůj první článek v prvním májovém čísle Jihočeských listů nazvala "Nenechte se odradit..."

Skutečně nedá, ale přesto se žije. Ne, nebudu hájit zájmy stavby Jaderné elektrárny Temelín, ale pouze se pozastavím nad chováním a projevem některých lidí. Právě proto se totiž už pomalu ani nedá žít.

Je těžké objektivně posoudit názor čtenáře z Plzeňska, který říká: "Nám to bylo jedno, až jsme zjistili, že by se poblíž našeho města mohlo začít stavět úložiště vyhořelého jaderného paliva - Já jsem tady za mlčící většinu národa, čtyřicet let nás učili držet hubu, až se jim to povedlo..."

Pokud tito účastníci demonstrace mlčeli i v srpnu 1968, pak není o čem diskutovat a čemu se divit. Zajímalo by mne však, jak protestovala proti výstavbě JE v období 1981-1989 autorka článku. Stejně tak by mne zajímala zanícenost, s jakou vystupoval proti výstavbě Ivan Dejmal, když seděl v plyšovém křesle ministra životního prostředí. Můj archivní computer vydal historický záznam z jednání předsedy vlády P. Pitharta a ministra I. Dejmalu na stavbě dne 26.5.1992. Je podepsán třemi řediteli (Škoda Praha, Vodní stavby a ČEZ). Uvádí: "...Přítomní pracovníci temelínského managementu byli šokováni několika prohlášeními ministra Dejmalu, známého odpůrce jaderné energetiky, který zřejmě dále uvedenými citáty zahlcuje vládu, čímž jí svými odborně nepodloženými nápady pomáhá ovlivňovat proti jaderné energetice..." Pan Pithart pak zřejmě rozhodl tak, jak rozhodl (na radu pana Dejmalu).

V Číně a Koreji se dál vládne po staru a krvavě. Sendero Luminoso v Peru terorizuje i zahraniční pozorovatele, Rudí Kmárové v Kambodži válčí i se samotnou pořádkovou armádou OSN - nám je to jedno.

Pokračování na str. 12

GENERÁL RUSKÝCH LEGIÍ R. GAJDA

M O J E P A M Ě T I

ČESKOSLOVENSKÁ ANABASE
ZPĚT NA URÁL PROTI BOLŠEVIKŮM
ADMIRÁL KOIČAK

SIBIŘ.

Podle usnesení výkonného výboru ještě před mým odjezdem z čeljabinského sjezdu do Novo-Nikolajevska velení nad vojsky, stojícími v Čeljabinsku a v nejbližším okolí, bylo svěřeno veliteli 3. pluku, podplukovníku Vojcechovskému. Tato skupina byla vedle oddílů, které byly ve Vladivostoku, početně nejsilnější, majíc přes 8000 mužů. Rozložení jednotlivých ešelonů, patřících pod velení podplukovníka Vojcechovského, bylo kolem 25. května toto:

Na obrovském čeljabinském nádraží, které je konečnou stanicí evropského Ruska a východiskem sibiřské magistrály, stál náš 2. a 3. pluk a dva vlaky 6. pluku. Západně od Čeljabinska již nedaleko města Zlatoustu byl štábní ešelon 1. pluku s jeho nestrojovými (nebojovými) oddíly, pohybující se od Ufy k Zlatoustu. Na východ od Čeljabinska v Kurganě byl jeden vlak sborového intendantstva a tak zvaný kurgánský prapor novobranců, kteří se totiž přihlásili a vstoupili do československé armády teprve na naší cestě z Ukrajiny do Francie. Ještě dále na východ v Petropavlovsku stál druhý ešelon sborového intendantstva. Mezi městy Petropavlovskem a Omskem na stanici Isil-Kul byly dva ešelony 6. hanáckého pluku se štábem pluku. Velitel armádního sboru generál Šokorov se svým vlakem a některými členy OČSNR, kteří byli v Omsku pod ochranou třetí roty úderního praporu, vyjeli před hrozcím vystoupením z Omska na západ směrem k Čeljabinsku. V Omsku zůstalo pouze shromaždiště formujícího se oddílu novobranců.

Všechny tyto vyjmenované části neměly buď vůbec zbraní (jako ešelon novobranců a ešelony hospodářské), anebo měly jich pouze nepatrné množství, ježto je jako vlaky malé skupiny musily odevzdati částečně v Penze a částečně v Samaře. Proto jejich situace byla dosti obtížná. Nebylo ani tak těžko ovládnouti úsek trati Čeljabinsk-Omsk, jako jej udržeti. V samém Čeljabinsku byla dosti velká garnisona rudé armády, a Omsk, hlavní město západní Sibíře, byl z nejdůležitějších bolševických základů. Vážným nebezpečím s boku byla dráha, vedoucí do Čeljabinska z Jekatěrinburku, který byl uralskou rudou baštou. Z jihu pak se k magistrále připojovala nedaleko na západ od Čeljabinska na stanici Poletajevo dráha z Kustanaje, vedoucí přes Trojick, jež tenkrát byl bazí rudých vojsk, připravovaných k potlačení vzpoury uralských a orenburských kozáků. Kromě toho železnice, vedoucí z Moskvy přes Jekatěrinburk, Tjumen a Išim do Omska, dávala bolševickému velení možnost dopravovat do Omska rychle posily z vnitrozemí Ruska a vklínit je takovým způsobem mezi skupinu čeljabinskou a mou. Dost velice nebezpečí hrozilo podplukovníku Vojcechovskému též ze západu, kde trať Kuzino-Berdauš taktéž umožňovala bolševikům posunování sil.

Vítězství bolševické zdálo se zajištěným, rozhodli se tedy vzít iniciativu do svých rukou. Večer dne 25. května na stanici Marianovce, poslední zastávce před Omskem, přepadli vlak 6. pluku, jemuž velel tenkrát podkapitán Ulrich. Mezi útočícími rudoarmějci bylo mnoho Maďarů a Němců. Rozpoutal se boj téměř dvouhodinový. Ač naši nebyli naprosto připraveni na přepadení, přece se jim podařilo bolševiky odraziti, ovšem se ztrátami poměrně velkými. Na naší straně bylo podle pozdějšího hlášení 18 padlých a 9 raněných, z nich 7 těžce. Těžce byl raněn též velitel vlaku podkapitán Ulrich. Za to však ztráty bolševiků padlých a raněných byly mnohem větší, prý přes půl druhého sta mužů. Pouze zajatců bylo 120. Lze pochopiti, že Maďary naši ve svém rozhořčení do zajetí nebrali. Odráživše nepřítel ustoupili naši na západ k Isil-Kulu, kde stál druhý ešelon 6. pluku.

Zákeřným přepadením u Marianovky byl donucen rychle jednat i podplukovník Vojcechovský. Déle otáletí bylo by znamenalo nebezpečí, že se bude opakovat marianovský případ. Neméně vážnou pohutkou bylo též to, že do Čeljabinska již došly zprávy o našich bojích na východ od Omska. Kromě toho o dva dny později, ráno dne 27. května u Zlatoustu byl rovněž přepaden štábní ešelon 1. pluku, o čemž se podrobněji zmíním ještě níže. Zprávy o tom do Čeljabinska došly již po vystoupení.

Strategický úkol čeljabinské skupiny byl tento: dobýti města Čeljabinska, zabezpečiti se proti Jekatěrinburku, Trojicku a Zlatoustu, spojití se co nejrychleji s našimi menšími oddíly v Kurganě a Petropavlovsku, pospíšiti na pomoc částem 6. pluku, napadeným u Marianovky, a s nimi se vrhnouti na Omsk od západu, aby bylo dosaženo spojení s mou skupinou, která současně tísnila nepřítel k Omsku s východu. Úloha tato byla provedena velmi zdařile.

V noci na 27. května ovládli Čechoslováci Čeljabinsk. Boj o město byl krátký. Bol-

Pokračování na str. 12

1. KRÁTKÝ PŘEHLED VZNIKU ČESKOSLOVENSKÉHO VOJSKA V RUSKU.

ševická posádka chovala Čechoslováky v náležitě úctě ještě od 17. května, kdy byl Čeljabinsk námi obsazen po prvé. Naše kořist v Čeljabinsku byla veliká. Bylo dobytých ve skladech přes 15.000 pušek, 3.000.000 patron, mnoho kulometů a několik děl, takže naše části mohly být ihned ozbrojeny. Plukovník Vojcechovský ponechal 3. pluk k ochraně čeljabinského uzlu; poručík Syrového, pozdějšího generála a velitele naší sibiřské armády, vyslal po obsazení města Kurganu s částmi 2. pluku na pomoc vlakům 6. pluku, ohrožovaným přesilou u Omska. Kurgan byl obsazen naším vojskem v noci na den 1. června. Již den před tím podkapitán Žák se 3. rotou úderného praporu a 2. rotou 3. pluku obsadil město Petropavlovsk, kdež v tu dobu na stanici byl vlak redakce »Československého deníku«.

Boj o Petropavlovsk byl tím zajímavý, že se zde sovětská vláda právě jako dne 17. května v Čeljabinsku do posledního okamžiku chovala na oko k Čechoslovákům velmi vlídně, ač dobře věděla, že na jiných místech se již bojuje. Mezitím však konala pilné přípravy k našemu odzbrojení. Z Tjumeně byly povolány dva pancéřové vlaky, jež stály v pohotovosti s obou stran Petropavlovska na nejbližších zastávkách. Ve městě bolševické velení ozbrojovalo dělníky a hlavně maďarské organisované zajatce. Jako důležitý opěrný bod byla opevňována tamější veliká továrna na konzervy.

Ježto nebylo vhodné dáti se přepadnouti, podkapitán Žák dne 31. května ještě za šera o jedné hodině v noci nařídil útok na konzervový závod, jehož obranu řídil maďarský nadporučík. Útok byl proveden 3. údernou rotou, zatím co 2. rota 3. pluku čistila stanici. Útok zahájen vržením ručních bomb. Po 20minutové střelbě továrna byla v rukou chrabrých úderníků. Naše ztráty byly 3 mrtví a 11 raněných, z nichž 5 těžce, ztráty nepřítelovy několiknásobné, většina Maďarů a Němců. Též mezi zajatci jich bylo přes 60. Po dobytí továrny byl hravě obsazen štáb rudé armády a jiné důležitější body ve městě. Nadšení a jasot v osvobozeném městě mezi obyvatelstvem všech vrstev bez rozdílu byl obrovský. Důkaz toho podal mnohatisícový zástup doprovázející naše padlé bratry při pohřbu.

Nyní bylo hlavním úkolem čeljabinské skupiny dobytí Omska a tím dosíci spojení se mnou. Naše oddíly přešly k postupu. Rozhodující byl boj před Omskem opět u Marianovky dne 6. června, v němž zvlášť se vyznamenal se svým oddílem 6. pluku podkapitán Krejčí. Bolševici kladli houževnatý odpor, avšak byli poraženi na hlavu a tím zpečetěn osud Omska, na nějž z jihu postupovaly menší oddíly kozáků. Bolševičtí komisaři uprchli, snažíce se vzít s sebou veškeré zásoby peněz. Naši novobrancí, shromáždění tenkrát v Omsku, byli sovětskou vládou po nezdařilém napadení u Marianovky internováni v omském zajateckém táboře dne 30. května, kdež maďarští hlídači s nimi zacházeli velmi krutě. Když se předvoj 6. pluku blížil k městu a mezi komunisty bylo viděti zmatek, novobrancí odzbrojili maďarsko-ruskou stráž, vtrhli do města, jež takovým způsobem dne 7. července přešlo do našich rukou již bez veškerých ztrát. Zbytky nepřítelů, přecházející ve vlacích na východ k bolševíkům, kteří bojovali proti mé skupině, a hned pronásledované, potkaly se tam pouze již s »tovaryši«, utíkajícími v panice od Kargatu. Jak je již známo, mezi stanicemi Kabakly a Tatarskou byly bolševické části zničeny úplně a na stanici Tatarské dne 9. července broněvik mého předvoje setkal se s obrněným vlakem skupiny čeljabinské.

Současně s postupem podplukovníka Vojcechovského na Omsk byla organisována ochrana Čeljabinska částmi 3. pluku. Na trati Čeljabinsk-Jekatěrinburk byla postavena zastava¹⁾, chránící města před útokem ze severu a severovýchodu. Rovněž stanice Poletajevskaja, ležící na magistrále asi 35 verst východně Čeljabinska, obsazena naším vojskem, aby bylo znemožněno napadení jednak se strany Zlatousta, jednak s jihu od Trojicka-Kustanaje.

Nesetkávající se s vážnějším odporem ze západu, oddíly 3. pluku již dne 30. května postoupily až za městečko Mias, kde se k nim dne 31. května připojili bratři štábního ešelonu 1. pluku²⁾. Tento ešelon byl v době kolem 25. května na celé trati od Samary až k Ufě samojedinný. Jeho náčelníkem byl poručík Müller, pomocník plukovního velitele. Dne 26. května odpoledne ešelon ten přijel do Zlatousta. Na naléhání poručíka Müllera, aby byl propuštěn dále, úředník službu konající odpověděl, že vlak bude ihned odeslán, jen co jej přešinou na druhou kolej. Půl hodiny před tím na nádraží se objevil oddíl rudogvardějců. Vlak skutečně ze stanice vyjžděl, avšak velmi zvolna. Zatím praporčík Zanáška, mající toho dne službu v ešelonu, jemuž se počínání zmíněných rudogvardějců zdálo podezřelé, vzal s sebou několik vojáků beze zbraně a spěchal před nádraží. Tam skutečně uviděl připravené zákopy, obsazené ozbrojenými rudogvardějci a kulometry.

Praporčík Zanáška s těmito neozbrojenými bratry obcházel zákopy, aby v případě útoku mohl bolševiky napadnouti zezadu. V tom však oni začali ze všech sil střílet na náš ešelon, zvolna se blížící. Praporčík Zanáška se vrhl se svými lidmi a s těmi, kteří vyskákali z ešelonu, na nepřítel a někteří kameny, někteří holýma rukama počali zle řaditi mezi rudogvardějci. Za několik minut v zákopu a kolem něho ležely jen hromady mrtvol zrádných nepřátel, z nichž jen málokterým se podařilo utéci. Naši ukořistili oba kulometry a mnoho pušek. I my jsme ovšem utrpěli bolestné ztráty, a to 6 mrtvých, 10 těžce a 20 lehce raněných. Raněný praporčík Zanáška ještě s několika druhými odešli na nádraží, hledající lékařské pomoci. Tam však byl poznán jedním z bolševických velitelů, kteří se zachránili. Ten odehnal ruského lékaře a chrabrému praporčíku usekl levou ruku a hlavu.

¹⁾ Ochranný oddíl.

²⁾ Data o této cestě jsou vzata ze článku praporčíka Fialy: »Pěšky přes Ural«, uveřejněného v Československém deníku, č. 105 a 106, r. 1918.

Po skončeném boji za stanicí naši ihned obsadili nádraží. Usuzující, že by bylo bezúčelné dobývatí města Zlatousta, odjeli s ešelonem nazpět na západ do blízké stanice Tunguš. Večer k nim přijeli ze Zlatousta a z Berďauše bolševičtí komisaři vyjednávat.

Takhle se už nedá žít ...

Komunistická a kolaborantská havěť rozeštvává po celém světě každého proti každému a pod každou možnou záminkou - národnostní, rasovou, kulturní i náboženskou. Státy, obce, instituce a lidé jsou záměrně rozdělováni jeden od druhého vášnivými, jakoby nesmiřitelnými rozpory. A nové panstvo manipuluje při tom sebe sama do pozic, ze kterých jim má být souzeno zachránit všechny "novým světovým pořádkem". Nám je to jedno.

Komunisté stále věří, že čím je lidu hůře, tím je pro revoluci lépe. Svoboda nakonec zničí svobodu. Lidé, aby zachránili svou holou kůži, budou sami volat po totalitní vládě, která je osvobodí od všeobecného zmatku, nejistoty, nemravnosti, nenávisti, zločinnosti, zoufalství a bídy. Za tím účelem je demokracie v současné době hnána do extrému a lidstvo je rozdělováno do stále menších a bezmocnějších skupin do války všech proti všem.

Ale i toto vše je nám zřejmé jedno. Jenže, co my, řadoví lidé tohoto světa, můžeme za daných okolností udělat? Pravděpodobně máme dvě cesty. První - čekat na příchod druhé socialistické revoluce, jak ji v sedmdesátých letech naplánovalo sovětské politbyro a v osmdesátých letech veřejně vyhlásil soudruh Gorbačov. Druhá - můžeme udělat všechno!!!

Jenže ptáte se jak, když i v Jihočeské pravdě sedí stále stejné žáby na prameni komunistické ideologie? Přemýšlejte! Vždyť takhle se už nedá žít, ale nenechte se odradit!!!

JAN KRÁL

Velké ráno

Život a smrt
a Velké ráno
Ježíšem Otci
odevzdáno
vítězství
pro něž žil

Vítězství Lásky
nad neřestí
po níž si Satan
cestu klestí
aby svět
obelstil

Nedej se jako
Eva v ráji
nachytat na lži
jimiž zrají
jabloně
podsvětí